

Плодът на Земята, Част 1
от Рик Джойнър
20 юни, 2005

И като се обрязаха всичките люде, седяха на местата си в стана догде оздравяха. Тогава Господ рече на Исус: "Днес отнех от вас египетския позор." За това онова място се нарича Галгал, както се казва и до днес.

А израилтяните разположиха стан в Галгал, и направиха пасхата на четиринадесетия ден от месеца, привечер, на ерихонските полета.

И на сутринта на пасхата, в същия ден, ядоха безквасни хлябове от житото на земята и изпържено жито .

А на сутринта, като ядоха от житото на земята, манната престана; и израилтяните нямаха вече манна, но през тая година ядяха от рожбите на Ханаанската земя (И. Н.5:8-12).

Ние виждаме по-горе, че това беше на същия ден след като децата на Израел празнуваха Пасхата, че те започнаха да ядат от плода на земята. Има основна връзка между напомнянето на Пасхалната жертва на Христос, и нашето започване да ходим в плодът на Духа както заявява 1 Кор.5:7: "Христос нашата Пасха." Ние трябва да видим за малко тази връзка преди нашето изучаване на плодът на Духа. Ние заявихме през последната седмица, че участието в Пасхата промени фокуса на Израел към техния истински Избавител. Това е Христос, който ни е освободил от нашето робство. Точно както на Израел им беше заповядано да празнуват Празника на Пасхата година след година за да не забравят никога това, ние, също, трябва винаги да помним, че това е кръста на Исус, който ни избавя от нашето робство и от смъртта, давайки ни вечен живот. Колкото повече започваме да ходим в плодът на Духа и да притежаваме нашите обещания, толкова повече се нуждаем да помним, че това не е резултата от собствената ни праведност или от собствената ни способност. Това е безплатен дар, за който винаги трябва да бъдем благодарни, дори през вечността. Това е причината защо Господ е наречен "Агнето" във вечността както виждаме в книгата Откровение. Вечността няма да бъде достатъчно дълга за нас за да Му благодарим за Неговото велико спасение!

Това беше в същата нощ когато Израел участва в първата Пасха когато беше последната им нощ в Египет и робството. Целият им живот се промени толкова радикално, че те повече никога нямаше да видят това, което им беше познато през целият им живот. От този ден те щяха да пътуват към земи в нова област, които никога преди не са виждали. Това е колко радикално трябва да се промени нашият живот когато дойдем при Христос. Както ни се казва във 2 Кор.5:17: "Затова ако някой човек е в Христос той е ново създание; старите неща преминаха; ето дойдоха нови неща." Това представлява новородението, което имаме когато участваме в Христос като нашата Пасха.

Обаче, раждането не е крайната цел, но началото. Израел бяха новородени през тази нощ, но им отне много години за да узреят достатъчно за да могат да завземат своята земя. Едно цяло поколение, което не можеше да изкара Египет и робството от сърцата си трябваше да премине, и друго да израсне в зрялост преди те да могат да влязат в тяхната пълна цел. Господ искаше първото поколение да влезе, но те дисквалифицираха себе си чрез липсата им на вяра. Ние, също, ще трябва да имаме вяра в Бог за да завладеем нашата Обещана Земя.

Част от Празника Пасха, който на Израел също им беше заповядано да празнуват беше наречен: "Празника на Безквасния Хляб." В Писанието, кваса представлява две привидно противоположни зли неща. Едното е грях и нечестие, което виждаме в 1 Кор.5:6-8:

Не знаете ли, че малко квас заквасва цялото тесто?

Очистете стария квас, за да бъдете ново тесто, - тъй като сте безквасни; защото и нашата пасха, Христос, биде заклан [за нас].

Затова нека празнуваме, не със стар квас, нито с квас от злоба и безчестие, а с безквасни хлябове от искреност и истина.

В Мт.16:6 Исус предупреди Своите ученици да се "пазят от кваса на фарисеите и садукееите." Това представлява легализма в тези движения. Ние виждаме, че кваса представлява и беззаконието на греха и нечестието и себе-праведността на

легализма. Това са двете ями, които са от двете страни на пътя на живота. И двете са споменати като квас въпреки че могат да изглеждат противоположния проблем. Това е защото всеки един работи в живота на човека като квас. Когато сложите само малко квас в едно тесто, той бързо започва да се разпространява докато не проникне в цялото тесто. Такава е природата и на беззаконието и на легализма.

Трагедията е, че когато мнозина паднат в една от тези ями те могат да излязат, но после често толкова реагират срещу ямата, че отиват към противоположната крайност и падат в ямата от другата страна. Реакционерите ще прекарат повече от живота си ходейки от едната крайност в другата. Поради тях някои от най-лошите доктрини, теологии, и дори ереси са разпространени в части на тялото на Христос. Ако ще бъдем свободни от тези неща, ние трябва да откажем да позволяваме грешки, неуспехи, или рани да бъдат източника на нашите вярвания и на начина, по който живеем. Ние трябва да решим да вярваме на Словото на Бог и единствено на ясното учение на Писанието.

Израел празнуваха Празника на Безквасния Хляб като напомняне за това как напуснаха Египет толкова бързо, че хлябът им нямаше време да втаса (вж. Из.12:33-39, и Втор.16:3). Това, също, е как ние държим този квас настрана от нашия живот – ние трябва бързо да напуснем Египет. Въпреки че живеем с цел да наследим Обещаната Земя, ние трябва да излезем от робството бързо, избягвайки от злите пътища на този свят. Египет представлява пътищата на този свят, които държат хората в робство. Хората, които идват при Господа, но са бавни да направят своето напълно заминаване от злите си пътища, неизбежно ще завършат отново в робство.

През последните години, бяха направени изучавания, които посочват, че повече няма видима разлика между характера на християните и не-християните когато става въпрос за основни въпроси като морал, измама, лъжение, и крадене. Това разкрива, че кваса на света се е върнал в хляба на църквата и се е разпространил. Това състояние няма да трае дълго, но скоро ще се промени защото църквата скоро ще претърпи ново обрязване и тогава ще празнува Пасхата и Празника на Безквасния Хляб отново. Кръста и живота на разпъване скоро ще стане възстановен за църквата. Ние няма да можем да отидем да завладеем нашите обещания докато това не е осъществено. Ние няма да отидем по-нататък в нашето настоящо състояние.

Отново, за да държим кваса вън от нашия хляб, ние трябва да продължим да се движим нататък, израствайки, и отивайки към зрялост. Обаче, ние не трябва да се движим в реакция на минали грешки и проблеми, но по-скоро в преследване на Бог и изпълнението на Неговите цели. Децата на Израел напуснаха робството, но Бог не дойде с обещание просто да ги изкара от техните проблеми, но по-скоро да ги води към Обещаната Земя. Ние трябва винаги да държим това в ума си. Ние не живеем в реакция на пътищата на света, но в покорство на Бог. Има разлика. Някои ще бъдат водени към религиозния дух, който е вкоренен в Дървото за Познаването на Добро и Зло, а другите ще ядат от Дървото на Живота.

Когато някой започва да намалява скоростта си и лагерува твърде дълго на едно място, или грях или нечестие, или легализъм, ще проникне в техния живот. Ето защо движенията са толкова важни за тялото на Христос. Всяко едно е предназначено да ни държи да се движим към нашата цел, приближавайки се до Господа и ставайки като Него. Ако не се движим напред, развивайки повече христоводност като растем в плодовете на Духа в нашия живот, и растейки в сила и власт, ние ще се върнем назад. Да не се движим напред е да станем хладки, което е най-опасното състояние, в което някой християнин някога може да падне. Така че тук ние виждаме, че веднага след обрязването, Израел празнуваха Пасхата и Празника на Безквасния Хляб, и после веднага започнаха да ядат плода на земята. Принципа е, че нашата плодородност е резултатът от това, което Христос направи на кръста, което винаги трябва да помним. Начина, по който държим кваса вън от нашия хляб е да напуснем Египет бързо, и да продължаваме да се движим, израствайки, и отивайки към зрялост. Когато християните започнат да правят тези две неща отново, ние ще започнем да виждаме плодът. Ние също ще започнем да завоюваме това, за което сме чакали толкова дълго.

Част II

27 юни, 2005

Защото вие, братя, на свободата бяхте призовани; само не употребявайте свободата си като повод за угаждане на плътта, но с любов служете си един на друг. Защото целият закон се изпълнява в една дума, сиреч в тая "Да обичаш ближния си както себе си" (Гал.:13-14).

Преди да започнем да разглеждаме плодът на Духа в някои детайли, ние трябва да разберем, че основен принцип на Божието царство е свободата. Това е основен принцип за това, което ще се изисква за да завладеем нашата Обещана Земя или за да ходим в Божиите обещания.

Казва ни се във 2 Кор.3:17: "А Господ е Духът; и където е Господният Дух, там е свобода." Това също може да бъде преведено, "където Духът е Господ там е свобода." Следователно, разбирането на свободата е решително за нас за да разберем как ще завладеем земята и как ще носим плода на царството, където е мястото, където той е Господ.

Свободата не е просто отсъствието на робство, но това е свободата да се преследва всичко, за което сме били създадени да бъдем. Тези, които използват тяхната свобода за да вършат зло или за да не вършат нищо ще завършат отново в робство. Истинската свобода не е статична, но това е свободата да се преследва. Истинската свобода също е свързана с това, което преследваме.

Поради тежката робска работа в Египет, мнозина може да са имали видение за Обещаната Земя, където няма никаква работа въобще. Това няма да бъде добро място за дълго нито пък ще останем свободни за дълго. Точно както човека беше поставен в градината за да я обработва, човека беше създаден за да се труди. Дори психологията е установила, че човек ще подлудее, ако е лишен от смислена работа. Обаче, има голяма разлика между тежката робска работа и свободата да се трудим за да станем това, за което сме били създадени.

Тежката работа беше проклятието, и тежката работа не означава просто тежък труд, но труден и болезнен труд. Това означава борба вместо благословение, което тежката работа може да бъде. Тежката работа действително ни лишава от това, което сме, докато трудът на свободата действително помага да се възстанови душата ни. Ето защо Господ каза в Мт.11:28-30:

"Дойдете при Мене всички, които се трудите и сте обременени, и Аз ще ви успокоя. "Вземете Моето иго върху си, и научете се от Мене; защото съм кротък и смирен на сърце; и ще намерите покой на душите си.

"Защото Моето иго е благо, и Моето бreme е леко."

Игото е за работа, но когато сме впрегнати с Господа и Неговите цели, което е това, за което сме били създадени, ние действително откриваме почивка и освежаване за нашите души вместо изтощение. Работата действително може да бъде по-тежка когато се трудим за Господа отколкото когато е била когато сме се трудили за "Фараона и неговите надзиратели," но тя ще бъде далеч по-задоволителна.

Ето защо много хора имат главна цел да влязат в бизнес за себе си вместо да работят за някой друг. Това е стъпка в правилната посока, но не е непременно същото като да се работи за Царят. Дори повече от това, че беше създаден за труд, човека беше създаден за да има специално взаимоотношение с Бог, което е дори по-основно за това кои сме. Без това взаимоотношение ние все още ще бъдем празни, без значение от това колко успешни сме в друго отношение. Най-голямата награда, която някога можем да имаме, повече от всяко съкровище или притежания, които можем да спечелим на тази земя, ще бъде да чуем в онзи велик съден ден: "Добре сторено, добри и верни слуго!" (Мт.25:21) Най-голямата награда е да знаем, че носим наслада на Господа. Сега ние не трябва да чакаме до съдния ден за да познаем одобрението на Господа. Нито пък трябва да ходим в традиционно служение или "християнски бизнес" за да работим за Царят и Неговото царство. В същност, вие можете да започнете днес без значение от това каква работа имате. Както Павел пише в Кол.3:23-24:

Каквото и да вършите работете от сърце, като на Господа, а не като на човеци; понеже знаете, че за награда от Господа ще получите наследството. Слугувайте на Господа Христос.

Няма значение колко мъчителна робия може да изглежда работата, която понастоящем вършите защото вие можете да я превърнете в поклонение. Ако вършите своята работа за Господа, вместо просто за компанията или за вашия работодател, вие ще

започнете да преживявате най-великата свобода и голямо задоволство във вашата работа, която можете да си представите. По-добре е да бъдете роб и да имате присъствието на Господа отколкото да бъдете цар без Него. Ако преживявате това, вие ще бъдете свободен човек без значение от това в каква работа или позиция сте. Ако не знаете тази истина, вие никога няма да бъдете свободен човек без значение от това в каква работа или позиция сте.

Аз имам опит работейки за себе си като притежавах свой собствен бизнес. Това може да бъде много задоволително. Обаче, по много начини това може да бъде голямо робство, което идва с това нещо, като просто да не можеш да напуснеш работа в 17:00 часа, да работиш през уикендите, и т. н. Не след дълго започнах да завиждам на хората, които работеха за мен защото когато напуснеха работа те бяха наистина свободни. А аз не бях. Можеше да правя много пари, но времето е по-ценно от парите, а аз изгубих способността да имам собственото си време. Има един принцип относно робството, който също трябва да разберем за да можем да използваме нашата свобода правилно. Джим Бейкър сподели, че след като бил освободен от затвора било почти невъзможно за него да взема дори прости решения. В затвора неговото "вземане на решение" атрофирало и му отнело години за да го упражнява достатъчно за да вземе власт и отговорност отново. В затвора всяко решение било вземано вместо него, така че когато той напуснал затвора, дори да вземе някакво просто решение било плашещо. Това е причината защо мнозина, които излизат от затвора действително искат да се върнат обратно там след като са били вън само малко време. Някои дори ще извършат престъпления надявайки се да бъдат хванати. За такива хора най-голямата свобода е била да нямат никаква свобода, и следователно да не вземат никакви решения.

Ето защо Израел напусна Египет в една нощ, но им отне години за да изкарат Египет от себе си. Само след няколко трудности, те дори желяха да се върнат обратно в робството в Египет вместо да продължат тяхното търсене на свобода. Същото е за християни, които са освободени от робството да грешат, но са уплашени, и често се провалят нарочно когато им се казва, че трябва да избират да не съгрешават.

Човечеството беше създадено за да бъде свободно, и няма съмнение, че това е най-доброто състояние, в което да бъдеш, и единственото, в което някога ще станем това, което сме били създадени да бъдем. Обаче, има добра причина защо Павел писа за робите да не са загрижени затова, че са роби, но по-скоро да гледат на себе си, че са свободни в Господа. Той също каза, че тези, които са били освободени са слугите на Господа. Павел казваше, че ако един роб има възможността да стане свободен, той трябва да направи това, но той може да бъде свободен и без да го прави (вж. 1 Кор.7:20-24). Свободата е трудно нещо, и тя изисква зрялост, която мнозина все още нямат.

Лично аз вярвам, че настоящото служене на притежател на бизнес е форма на робство, въпреки че може да не е такава общоприета форма каквато обикновено е робството. Имало е притежатели на роби, които са се грижели за своите роби, и такива, които са се отнасяли зле с тях, точно както има работодатели, които се грижат за своите хора, и такива, които се отнасят зле с тях. Въпреки това, без съмнение служителят слугува на работодателя. Обаче, аз насърчавам хората да вземат увещанието на Павел, че ако някой е призован докато е роб или служител, да не се безпокои за това защото може да бъде точно толкова свободен в Духа. Ако наистина искате да бъдете свободни и да не бъдете служители на някого, това не е грях, и вие можете да бъдете свободни от тази връзка, но това може да не ви направи свободни. Истински свободните са свободни във всяко обстоятелство, във всяка работа, в робство, и дори в затвора.

Със свободата идва отговорност. Ако сте свободни да вземате решения, вие също така сте отговорни за последствията от вашите решения. Когато аз бях свободен да нямам работодател, но станах работодател на други, изведнъж аз не се грижех за собственото си семейство, но за всички тези на моите служители също. Скоро бях на мястото, където моите решения можеха да повлияят на много хора. Това беше далеч по-тежко иго отколкото някога съм познавал.

Свободата да се вземат решения не е без цена, но може да бъде най-тежкото иго от всички. Това е почти невъзможно да се види или да се разбере докато не го преживеете. Наблюдавал съм много хора, които са били постоянно критични към

техния шев, пастор, или дори тяхното правителство, но когато те са били повишени в подобна отговорност, те са променяли напълно вижданията си.

Както сме предупредени в Гал.6:7: "Не се мамете, Бог не е за подиграване; защото каквото сее човек, това и ще пожъне" (Гал.5:13). Ако сте били критични и бунтовни като служител или като църковен член по отношение на лидерството във вашата църква, вие можете абсолютно да разчитате, че ще срещнете същото като работодател или църковен лидер. Нещата, които сте си мислили и вероятно в които сте били напълно убедени когато сте били служител или църковен член, можете да бъдете почти сигурни, че ще ги виждате по-различно когато сте в позицията на лидерство. Това може да изглежда невъзможно за вас сега, но е истина, точно както никое дете не може наистина да разбере какво е да бъде родител докато не стане такъв.

Точно сега всички ние имаме свободата да изберем собствените си отношения, и определено в най-добрия ни интерес е да изберем доброто отношение. "...Не обръщайте свободата си във възможност за плътта, но чрез любов си служете един на друг." Дори ни е заповядано да обичаме нашите врагове защото ако не ги обичаме ние няма да можем да ги съдим правилно. В същност, ние няма да можем да съдим за нищо правилно без любов, както ни се казва във Фил.1:9-11:

И затова се моля, щото любовта ви да бъде все повече и повече изобилно просветена и всячески проникателна,

за да изпитате нещата, които се различават, та да бъдете искрени и незлобни до деня на Христос,

изпълнени с плодовете на правдата, които са чрез Исус Христос, за слава и хвала на Бога.

Ние виждаме тука, че "истинското познание и всеяческата проникателност" е резултат от изобилна любов. Това също е как ще можем да "одобряваме нещата, които са превъзходни," да бъдем "безупречни до деня на Христос," и да бъдем "изпълнени с плодът на правдата." Така че истинската свобода, което е това, към което сме били призовани и е нашето състояние в царството, е с цел да обичаме Бог и да обичаме другите. Любовта е най-голямата свобода. Себичността е най-голямото робство.

Истинската любов винаги е действена. Истинската любов служи. Вие можете да правите това точно сега без значение от работата или позицията, в която сте. Ако започнете сега и останете верни, вие ще дадете плод и ще ви бъде поверена повече свобода защото ще бъдете по-отговорни.

Истинската любов "не търси своето си" (вж. 1 Кор.13:5), така че ние не трябва да търсим любов само за да си бъдем шефове, но за да носим дори повече от товарите на хората – за да им служим. Тогава ние ще бъдем впрегнати с Христос и товарите няма да бъдат тежки, но ние действително ще бъдем ободрени чрез тях. Това е цел, която си заслужава – да бъдем свободни за да носим повече отговорност и да даваме повече плод за Господа и за Неговите хора. Аз никога не искам да обезсърчавам някой да не търси това, но също така не искам и никой да не разбира отговорността, която идва с това.

Божии хора са призовани да бъдат "царе и свещеници" с Христос. Няма по-велика почит, която някога можем да имаме. Останалата част от творението се учудва на тази възможност дадена на човечеството. Това е достойно търсене да се иска да се расте във власт когато тя е основана на любов към нашия Цар, служейки на Неговите интереси, и служейки на Неговите хора. Истинската власт в Христос действително е форма на робство, но да бъдеш Негов слуга е най-голямата свобода, която някога можем да имаме.

Плодът на Земята, Част III

от Рик Джойнър

4 юли, 2005

Както дискутирахме, Израел не беше извикан само от робството, но в славната свобода на Бог и в една нова земя на обещано преуспяване и благословение. Също така, ние не сме призовани само въвн от този свят, или от този настоящ зъл век, но сме призовани в царството на Бог. То, също, е място на безпрецедентно преуспяване и благословение. Обаче, ние трябва в основата си да помним, че Господното царство "не е от този свят" (вж. Йн.18:36). То е свършено царство

далеч над тази реалност. Неговото царство има власт над тази област, и във всяка точка, в която то я докосва то ще носи преливане и благословение без мярка.

Например, когато Царят докосна нуждата от вино на сватбата в Кана, Той направи толкова много вино за тази сватба! (вж. Йн.2:1-11) Когато Царят докосна нуждата от храна за петте хиляди, които Го следваха, имаше много храна, която остана (вж. Мт.14:20). Всеки път когато небесното царство докосва земята, има преливане. Ето защото нашата цел трябва винаги да бъде да търсим първо царството и Неговата правда, знаейки, че чрез Неговото царство за всичко друго ще бъде снабдено, в изобилие.

Това е обещанието, което Господ дава на тези, които са верни на десятъка, както четем в Мал.3:10:

"Донесете всичките десетъци във влагалището, за да има храна в дома Ми, и опитайте Ме сега затова," казва Господ на Силите, "дали не ще ви разкрия небесните отвори да излея благословение върху вас, тъй щото да не стига място за него."

Същото е потвърдено в Новия Завет във 2 Кор.9:6-8:

А това казвам, че който сее оскъдно, оскъдно ще и да пожъне; а който сее щедро, щедро ще и да пожъне.

Всеки да дава според както е решил в сърцето си, без да се скъпи, и не от принуждение; защото Бог обича онзи, който дава на драго сърце

А Бог е силен да преумножи на вас всякакво благо, така щото, като имате всякога и във всичко това, което е достатъчно във всяко отношение, да изобилвате във всяко добро дело.

Първо, казва ни се, че Господ може да направи "всяка благодат" (англ. превод на 2 Кор.9:8) да се умножи за тези, които са верни в това. Какво точно изглежда "всяка благодат" да се умножи в живота на някой човек? Апостола продължава казвайки ни какво представлява това: "имайки всичко достатъчно във всичко." После той продължава добавяйки, че "можем да имаме изобилие за всяко добро дело."

Сега нека да обмислим това за минута. Какво бихме правили, ако имахме "изобилие за всяко добро дело"?

Ние също трябва да помним, че тази благодат не е за нас, но за добри дела. На нас, също, ни е обещано да имаме "всичко достатъчно във всичко," но такъв живот е резултата от изобилно сеене на семена. Това е условен живот, който изисква да търсим първо царството във всичко. Когато правим това нашите мотиви ще бъдат пречистени, и ние ще бъдем достатъчно зрели за да ни бъде поверена такава благодат. Въпреки това, когато небето докосва това ние можем да очакваме толкова много!

Всеки, който говори по този начин е заклеймен, че проповядва "евангелието на преуспяването." Аз признавам, че между другото също съм бил алармиран, че това често е представяно действително за да поддържа себичността и себичната амбиция. Обаче, няма съмнение, че евангелието на Исус Христос включва изобилно преуспяване, което е отвъд това, което повечето "проповедници на преуспяването" все още разбират. Точно както Петър казва относно поученията на Павел, незрелите и нестабилните ще изопачат тези неща, точно както ще направят и с другите Писания (вж. 2 Петр.3:14-16). Обаче, ние не можем да позволим на тези, които занасят тези неща в крайности, или използват тези поучения погрешно, да ни накарат да реагираме и да паднем в ямата, която от другата страна.

Но нека винаги да помним, че това не е за да живеем в разкош, но за да носим изобилен плод за царството на Бог. Това не е просто за съкровище на земята - това е много повече от това! Тези, които разбират "истинските богатства" (Лк.16:11) няма да бъдат много заинтересовани от земните богатства. Ние искаме само да управляваме тези правилно за да могат да ни бъдат поверени истинските. Както един приятел каза, "Един миг на благосклонност на Бог струва много повече от цял живот на усилие." Ако наистина разбираме Божията благодат, това ще бъде най-важното посвещение на нашия живот. Това може да изглежда арогантно, но моята молитва и посвещение е, да ходя в "цялата благодат" така че тя да изобилства и да докосва всеки с когото влизам в контакт.

Аз също се моля с тази молитва за моето семейство, персонал, и за всеки за когото ми е била дадена духовна отговорност в нашето събрание. Аз се моля с това за нашите партньори в служение, Morning Star Strategic Team (MST), както и за

всеки в нашите Братски Църкви и Братски Служения. Също се опитвам да се моля с това ежедневно за тези, които са свързани с нас по някакъв начин, тези, които са абониращи за нашия Журнал Утринна Звезда, за Посланието на Месеца, и т. н., и за тези от вас, които четете това Слово на Седмицата. Аз се надявам да видя всеки човек когото нашето служение докосва да ходи във всичко, за което е призван да ходи. Ако правим това то ще привлече вниманието на цялата земя.

Аз, без извинение, искам да се грижа добре за моето семейство. Това е праведно желание, и отражение на това как Господ иска да се грижи за Своите деца. Аз искам да бъда сигурен, че всяко едно от моите деца е добре подготвено и добре установено за своята цел на тази земя. Аз искам да виждам, че винаги се грижа добре за моята съпруга. Обаче, след като съм се погрижил за тези, които са ми поверени, аз имам виждане за лично умиране без стотинка. Когато децата ми са пораснали и са установени в семействата си, аз искам систематизирано да опростя живота си, и да правя всичко и да дам всичко за евангелието. Когато дойде последният ми ден, бих искал да имам нулев баланс в банковата ми сметка и никакви притежания защото всички са били дадени за евангелието.

Един от великите филми в наше време е Списъкът на Шиндлер, който завършва с една от най-завладяващите сцени в някой филм. Шиндлер е подтиснат от угризение на съвестта как е можел да продаде своята златна карфица или колата си и да спаси още няколко живота. Аз не искам да свършвам живота си и да имам това угризение на съвестта. Ние всички сме тука за да правим това, което Шиндлер правеше, не просто да спасяваме животи за настоящето, но за вечността! Аз не искам да имам угризението на съвестта, че съм можел да направя повече и да спася повече, но не съм го направил защото съм се държал за своите притежания.

Едно от най-удивителните неща, което разбрах тази година е как правителството на САЩ е прокарало закони, които подпомагат хората искащи да правят това докато са все още живи чрез това, което наричат "Даряване на Завещания." Това не е направено специфично за евангелието, но за да даде възможност на хората да оставят дарове за благотворителност без да трябва да плащат данъци за това, а на църкви и на служения са им смекчени. Неща като тези ме правят дори по-благодарен за нашето правителство. Аз знам, че това не е царството на Бог, и е далеч от свършенството, но съм много благодарен, че е толкова добро колкото е и има програми като тези.

Какво общо има това с ходенето в плода на Духа? Доброто управление на това, което ни е било поверено е основно за ходенето в Духа и за подготовката на идването на Божието царство. Значителна част от учението на Господа докато Той ходеше по земята беше относно управлението. Тези, които Той нарече "добри и верни слуги" бяха тези, които използваша талантите, които Той им даде мъдро, получавайки добре отплата за тях. Този, когото Той нарече "зъл, нечестив слуга" беше този, който зарови таланта, който му беше поверен (вж. Мт.25:14-30). Разбира се това говори за нашите духовни дарби, но буквално един "талант" е имал парична мярка в това време.

Както Господ каза в Лк.6:11: "Ако не сте били верни в използването на неправедния мамон (пари), кой ще ви повери истинските богатства?" Ние искаме да бъдем мъдри управители на всичко, което Той ни поверява за да може да ни бъдат поверени "истинските богатства," които са богатствата на Неговото царство. В небето няма никаква липса. Когато небето докосва земята, тя прелива с изобилие. Няма никаква болест в небето. Когато небето докосва земята, болните се изцеляват. Нашата работа е да прокламираме евангелието на царството и да демонстрираме неговата власт над земята.

Ние не трябва да се страхуваме от изобилие или преуспяване, но да го смятаме като една дори по-голяма отговорност. Това не ни е дадено за да го изразходваме сами, но за да инвестираме! Помислете затова. Колко по-нечестив би бил слугата, на който му бяха дадени десет таланта, ако той ги беше заровил всичките? Колкото повече ни е дадено, толкова повече ни е поверено, но също така толкова повече сме отговорни. Нека да бъдем верни с това, което ни е било дадено за да може да ни бъде дадено повече, докато нашите животи преливат от добротата на царството "за всяко добро дело."

Плодът на Земята, Част IV

от Рик Джойнър

11 юли, 2005

Една причина защо прекарахме толкова много седмици изследвайки делата на плътта преди да направим това изучаване е защото трябва да се справим с нашата плътска, себична природа преди да могат да ни бъдат поверени истинските богатства на небето. С някои от тези дела на плътта се справяме като се научим да боравим със земните богатства. Въпреки това, ние не се опитваме просто да спрем да изявяваме делата на плътта, но се стремим да даваме плод за царството. Ако просто преследваме негативното, ние ще бъдем единствено празни. Ако преследваме позитивното, то ще измести негативното. Тогава ние ще бъдем пълни с Господа вместо да бъдем празни със себе си.

Чувал съм много християни да казват, че се стремят да се смаяват за да може Христос да расте в тях. Това може да изглежда да е благородно посвещение, но не е много мъдро. Те си мислят, че просто преследват това, което Йоан Кръстител преследваше, но това в същност е противоположното на това, което той каза, което беше "Той трябва да расте, а аз трябва да се смаявам" (Йн.3:30). Важно е да не правим това в обратна посока. Ако Христос расте във вашия живот, вие ще се смаявате. Ако просто се опитвате да се смаявате, вие ще завършите единствено празни.

Така че нашето преследване не е просто да изпразним себе си, но да бъдем изпълнени. Истинската свобода няма да дойде просто като гледаме колко сме зли или лоши, въпреки че това е необходима стъпка за довеждане до покаяние. Ние трябва да се научим да разпъваме плътта когато тя се надига и се опитва да се изтъква, но нашата цел е да гледаме славата на Господа и да бъдем променени в Неговия образ чрез това. Това в основата си е позитивно преследване, не просто негативно, въпреки че го правим като ставаме съзнателни затова колко много се нуждаем от тази промяна.

По същия този начин ние няма да станем свободни като просто се опитваме да се избавим от нашето робство. Ние не просто напускаме нашето робство, но преследваме свобода. Едното е негативна реакция; другото е позитивно преследване.

За да бъдем наистина свободни, ние трябва да превърнем нашето робство в позитивно преживяване, бивайки благодарни за него и за всичко, на което ни е научило. С това не искам да кажа, че трябва да бъдем благодарни за греха, но по-скоро ние ставаме благодарни за всяко негативно нещо в нашия живот защото то ни е помогнало да ни доведе до Христос. Накрая, ако ние ще бъдем наистина свободни, не трябва да има никакви негативи в нашия живот, но всичко трябва да бъде трансформирано в славна победа. Тези, които са ни наранявали трябва да им бъде простено, и лошите неща, които са ни се случвали трябва да бъдат гледани като позитивни в светлината на Рим.8:28: "И ние знаем, че Бог прави всичко да съдейства за добро за онези, които Обичат Бога, за тези, които са призвани според Неговото намерение."

Отново, беше нужна една нощ за Израел да излязат от Египет, но бяха нужни много дини за да излезе Египет от тях. Истинската свобода никога не идва просто чрез реагиране не нещо, но е позитивно посвещение на небесното царство. Единствената истинска свобода е преследването на Христос и вършенето на Неговата воля. Колкото и голям да изглежда парадокса в началото, няма по-велика свобода, която някога можем да познаем от това да бъдем слуга на Христос, мислейки винаги за това да вършим Неговата воля.

Първо, това ще бъде нашата най-велика свобода защото Господ е най-благосклонния Цар. Той се грижи дори повече за нашето добро отколкото ние. Той също е най-мъдрият Цар, който знае много повече кое е добро за нас отколкото ние. Той също така ни е направил и следователно знае по-добре отколкото ние някога бихме могли да знаем за какво сме били направени. Следователно, колкото по-посветени сме да вършим Неговата воля всеки ден, толкова повече наистина ще бъдем свободни – свободни да бъдем това, което наистина сме.

Мнозина мислят за свободата като за способността просто да вършат това, което им хрумне. Този вид "свобода" винаги води до най-лошото робство. Например, ако един влак беше свободен от релсите, които го ограничават така че да "бъде свободен" да обикаля на всяко място, където си поиска, колко далеч щеше да стигне? Релсите, които го ограничават са инструментите на неговата истинска свобода – свободата да върши това, което е създаден да върши. По същия начин,

ограниченията, които Господ е поставил върху човечеството не са за да ни пречат да вършим нещата, които искаме да вършим, но за да ни предпазят от това да вършим нещата, които ще ни наранят и ще доведат до нашето крайно робство, което е смърт. Неговите ограничения ни правят свободни да бъдем всичко, за което сме създадени. Както сме увещани в Галатяни:

Стойте, прочее, твърдо в свободата, за която Христос ни освободи, и не се заплитайте отново в робско иго (Гал.5:1).

Защото вие, братя, на свободата бяхте призовани; само не употребявайте свободата си като повод за угаждане на плътта, но с любов служете си един на друг.

Защото целият закон се изпълнява в една дума, сиреч в тая "Да обичаш ближния си както себе си" (Гал.5:13-14).

Основната цел, за която сме създадени е да обичаме Господа. Втората най-висша цел, за която сме създадени е да се обичаме един друг. Следователно, основната свобода, която някога можем да познаем е да обичаме Господа и да обичаме хората. Това е най-великата свобода защото истинската любов е свобода от нас и свобода от основното робство, което е себе-центричност.

Колко свободни бихте били да правите нещо, ако знаехте, че абсолютно не можете да се провалите в него? Тогава помислете за това: "Любовта никога не се проваля" (1 Кор.13:8). Ако живеем живота си да обичаме Бог и един друг, ние никога няма да се провалим. Какво може да бъде по-велика свобода от това?

Ето защо всички негативи на "не" прави това или онова на Закона бяха заменени от Господа събирайки целият Закон в двете позитивни неща: обичане на Господа и обичане един друг. Тези неща изпълняват Закона защото ако обичаме Бога ние няма да се покланяме на идоли. Ако се обичаме един друг, ние няма да убиваме, да се мразим, да крадем, и т. н. Ако правим тези две позитивни неща, ние ще изпълним целият Закон.

Следователно, ние не трябва да мислим за тези неща като за задължения, които трябва да изпълняваме, но те са чудесните неща, които искаме да вършим! Ние искаме да ходим на църква и да се покланяме на Господа! Ние искаме да се молим! Ние искаме да четем Библиите си! Ако виждаме тези неща само като изисквания или задължения, ние все още не обичаме. Кой човек иска да приключи разговора си с този, когото обича страстно? Кой иска някога да спре да бъде с или да научава повече за този, в когото наистина е влюбен?

Ако нашето преследване на Господа или на правдата е на основата на задължения и ангажменти, ние все още сме уловени в религия, а не в истинската вяра.

Задълженията и ангажментите са основата на религията. Истинското християнство не е просто религия, но взаимоотношение с Бог. Няма нищо по-вълнуващо, чудесно, или интересно от Бог. Ако ходим с Него както трябва, ще има постоянно вълнение и страхопочитание от това чудесно преследване, което имаме. Това никога няма да бъде нещо, което трябва да правим, но нещо, което искаме да правим, и е главна радост на нашия живот.

Плодът на Земята, Част 5

от Рик Джойнър

18 юли, 2005

Като продължаваме нашето изучаване на Обещаната Земя, ние искаме да бъдем по-специфични за това какво са обещанията на Бог за нас. Какво точно означава за нас като християни "земя на мляко и мед?" Това е място на преуспяване и благословение, на което трябва да се наслаждаваме с благодарение. Обаче, ако ние наистина сме дошли до познаване на Господа, без съмнение най-голямото от всички благословения е Самият Господ. Както Павел се моли за вярващите в Кол.2:2-3: за да се утешат сърцата им, та, свързани заедно в любов за всяко обогатяване със съвършено проумяване, да познаят тайната Божия, сиреч, Христос.

в Когото [са скрити] всички съкровища на премъдростта и на знанието.

Няма нищо по-велико, по-чудесно, по-задоволяващо, и по-вълнуващо от Самият Господ. Дори небето не би било небе без Господа. Най-великото богатство, което някой човек може някога да притежава е познаването на Господа. Най-великото притежание, което можем да имаме е глад за Господа.

Това беше урока, който Израел научи когато напуснаха Египет с всичките техни плячки. След като бяха роби за повече от 400 години, те изведнъж бяха свободни и обогатени повече от това, което някога можеха да си представят. Обаче, те е бяха

заведени до първия търговски център, където да могат да изхарчат богатството си! Те използват богатствата на Египет за да построят скинията на Господа така че Той да може да обитава сред Своите хора. Да имат Господното присъствие сред тях беше далеч по-ценно от всичко, което някога можеха да си купят с тяхното съкровище.

Същото е истина за нас. Писанията са ясни, че голямо съкровище ще бъде поверено на верните християни в края на този век. Обаче, ние сме най-глупавите от всички, ако търсим това само за да го изразходваме за себе си. На нас, също, ще ни бъде дадено това за да съдействаме за построяването на обиталището на Господа. С това аз не говоря за физически структури, но за хора. Храмът на Господа никога отново няма да бъде нещо, което хората могат да направят със своите ръце, но той ще бъде самите хора. Ние трябва да инвестираме в изграждането на хора. Както виждаме в Пс.2:8: "Поискай от Мен, и Аз със сигурност ще ти дам народите за Твое наследство, и краищата на земята за Твое притежание." Великото Поръчение е да правим ученици от всички нации, не просто от отделни хора. Това не означава, да пренебрегваме посвещението да водим отделни хора до лично спасение и лично взаимоотношение с Господа. Това е бил начина, по който апостолите от първи век са изпълнили Великото Поръчение и винаги ще бъде докато има дори една душа, която не е прегърнала изкуплението на кръста на Христос. Въпреки това, заедно с това посвещение да водим души при Господа, ние също трябва да правим ученици на Христос от всички нации. За да правим това ние трябва да бъдем погълнати от посвещението да Го познаваме и от ревност за Неговия дом.

Ако сме отвличани от главната истина, че Самият Господ е нашето най-голямо богатство и благословение, тогава другите благословения и ползи от познаването на Него могат действително да станат идоли и да причинят спъване. Ние трябва да държим Самият Господ, Неговото вечно царство, и това, което търсим във вечността, далеч над всичко, което можем да спечелим в този живот. Както Самият Господ Исус ни увеща в Мт.6:19-21:

"Недейте си събираща съкровища на земята, гдето молец и ръжда ги изяжда, и гдето крадци подкопават и крадат.

"Но събирайте си съкровища на небето, гдето молец и ръжда не ги изяжда, и гдето крадци не подкопават нито крадат;

"защото гдето е съкровището ти, там ще бъде и сърцето ти."

Популярна поговорка е, че християни, които са толкова небесно мислещи не вършат никакво земно добро, но истината е, че християни, които са земно мислещи не вършат никакво добро на земята или на небето. В преследването на небесното царство, част от вашата работа е да донесете на земята доказателство за небесната реалност и нейната власт и сила над всяко състояние на земята. Обаче, за да правим това ние трябва да бъдем повече у дома на небето отколкото сме на земята. Тези, които наистина виждат вечното няма да бъдат толкова пленени от временните неща на тази земя.

Ако ще правим това, държейки сърцата си и вниманието си на Него и на Неговите вечни цели, Той ще може да ни се довери с много повече на тази земя. В тези времена, които идват Той се нуждае от тези, на които може да се довери в естествената област понеже богатството на народите наистина ще бъде дадено на праведните. Праведните са тези, които живеят праведно и които ще го използват за това, което е правилно. Божието царство скоро идва на земята, и ще бъде построен мост между небесата и земята от Неговите верни.

Както Писанията правят ясно, Господ ще се върне за да установи Своето царство на земята, възстановявайки я в рай така че дори лъвовете ще лежат с агнета и деца ще играят с кобри. Не само че никой няма да наранява някой друг, но няма да има повече скръб, плач, или болка. Благословенията, в които верните на Бог започват да живеят ще стават по-голямо и по-голямо доказателство и свидетелство за това, което идва.

Това не е за да имаме нещо материално или някаква очевидна консумация. Както прочетохме преди във 2 Кор.9:8, 10: "А Бог е силен да преумножи на вас всякакво благо, така щото, като имате всякога и във всичко това, което е достатъчно във всяко отношение, да изобилвате във всяко добро дело... А Тоя, Който дава семе на сеяча и хляб за храна, ще даде и ще умножи вашето семе за сеене, и ще прави да

изобилват плодовете на вашата правда." Така че ние виждаме тука, че изобилието, което ще ни бъде дадено е за повече семе за сеене. То не е за да увеличим нашия стандарт на живот, но по-скоро да увеличим нашия стандарт на даване.

Точно както цар Давид си построи къща, но не си почина в нея докато Господ нямаше място за почивка, има подобно поколение надигащо се сега, чието главно посвещение ще бъде да построи домът на Господа. Давид беше посветен много повече на построяването на домът на Господа отколкото на построяването на неговия дом, въпреки че това беше оставено за следващото поколение за да се осъществи наистина.

Заслужава си да се отбележи, че цялата земя, която беше определена за Израел чрез Мойсей и Исус Навин никога не беше завладяна напълно докато Давид не го направи. Давид извърши работата на пълно осигуряване на Обещаната Земя на Божия народ, но неговото посвещение беше дори повече да осигури дом за Господа. Когато Давид завладя Ерусалим, той трябваше да има Божият ковчег при себе си, което представляваше присъствието на Господа. Давид беше човек преследващ Бог, не просто земно наследство или царство. Това е вероятно, което го направи най-великия цар управлявал някога на земята.

После Давид осигури една отворена скиния за завета така че всички хора да могат да идват и да Го търсят. Той нареди левитите в отряди и определи 4,000 певци постоянно да се покланят на Господа, нощ и ден. Можете ли да си представите как е изглеждало това? Ерусалим беше изпълнен с песните на Господа ден и нощ, 365 дни в годината! От всички обиталища на Бог в Писанието, скинията на Давид е единствената, за която Господ каза, че бъде възстановена, както четем в Деян.15:16-17: "След това ще се върна. И пак ще въздигна падналата Давидова скиния, и пак ще издигна развалините ѝ, и ще я изправа;

За да потърсят Господа останалите от човеците, и всичките народи, които се наричат с името ми..."

Ние виждаме тука, че причината, поради която Господ ще възстанови тази скиния е "останалите от народите да могат да потърсят Господа." В подготовката за това е, че Духът толкова много набляга на поклонението в последните няколко години. Ние можем да очакваме това да се увеличава докато църквата, която е "горният Ерусалим," също е изпълнена с песните на Господа ден и нощ.

Нашето разбиране за църквата трябва да се промени от здание и места за събиране към хората. Когато хората на Господа започнат да се покланят на Него постоянно и открито, точно както Скинията на Давид беше отворена, достъпна за всички хора, народите също ще започнат да търсят Господа. Истинското поклонение е славно нещо. Да се покланяме в Дух и истина е това, за което сме били създадени, и когато някой свидетелства на истинското нещо техните сърца ще бъдат раздвижени за Господа и те, също, ще започнат да Го търсят.

Плодът на Земята, Част VI

от Рик Джойнър

25 юли, 2005

Както изучавахме във 2 Кор.9:8-10, това трябва да бъде целта на всеки християнин да има:

- 1) всяка благодат, изобилстваща
- 2) все достатъчност, във всичко
- 3) изобилие за всяко добро дело
- 4) нашето семе умножено така че да имаме дори повече за сеене

Вземете това лично. Това е състоянието на нормалното, зряло християнство. Това е, в което Бог иска да ходите. Той има неограничени ресурси, и не само, че не мисли да не ги споделя с вас, но Той се наслаждава в това. Той иска да живеете възможно най-плодоносния, преуспяващ живот за да благославяте много други, тъй като да бъдете благословение за другите винаги е най-голямото благословение, което можем да имаме.

Сега трябва да разгледаме този много основен фактор, ако ще ходим в това, което е плодът на нашата Обещана Земя. Това е, както ни се казва във 2 Кор.1:20, "Защото колкото и много да са Божиите обещания, в Него те са да..." Отново, всички тези неща се намират "в Него." Всички тези неща са плода от пребъждане в Него. Например, не ходеше ли Той във "всяка благодат, изобилстваща?" Нямаше ли Той "все достатъчност във всичко?" Нямаше ли Той "изобилие за всяко добро дело?" Не

се ли умножаваше Неговото семе и не водеше ли до дори повече семе за сеене? Въпреки това, Той не притежаваше дом, и понякога дори нямаше монета в джоба Си. Той не се нуждаеше от тези неща защото можеше да тегли от ресурсите на небето по всяко време и на всяко място. Господ не трябваше да бъде богат в земни богатства защото Той имаше по-велики богатства.

Небесните богатства могат да бъдат обърнати в земни богатства по всяко време, но обратното не е истина. Това не означава, че ние не използваме земни богатства за целите на царството; те никога не могат да станат небесни богатства – те винаги ще бъдат естествени. Обаче, както често сме казвали, ние трябва да бъдем верни в земните богатства преди да ни бъдат поверени небесните.

Какво бихте искали да имате по-скоро – парите да нахраните 5 хиляди човека или властта да превърнете няколко риби и хлябове в достатъчна храна за 5 хиляди човека? Понеже трябва да се научим да бъдем верни с "неправедния мамон" преди да ни бъдат поверени истинските богатства на царството, ние трябва да прегърнем и да бъдем благодарни за парите когато ги имаме за да вършим добро с тях. Нашите сърца трябва да бъдат в царството на Бог и да ходим в Неговата власт и ресурси, които са неограничени и са дори над "всичко."

Поради това ние винаги трябва да помним, че нашата цел е да пребъдваме в Него. Ние имаме истинска духовна власт единствено до степенята, до която пребъдваме в Царят. Така че, практически, как "растем по всичко в Него, който е главата, Христос"? (Еф.4:15). Следващия стих, Еф.4:16, ни казва: "от когото цялото тяло, свързано и поддържано от всяка става, според съответната работа на всяка отделна част, причинява растежа на тялото за изграждането на самото тяло в любов."

Църковния живот, начина, по който е замислен да бъде, е това, което ни дава възможност практически да растем в Христос.

Пресметнато е сега, че мнозинството от християните не са включени живо в местна църква. Това също може да бъде разглеждано като главна причина защо мнозинството християни остават слаби, поразени, и често изявяват противоположното на плода и силата на Духа. Ето защо мнозина падат в капани, измама, и демонични доктрини – някои дори се отвърщат напълно от Христос. Църковния живот не е право на избор за истинското християнство – той е нещо съществено.

Чувал съм всякакви видове извинения от християни защо не са част от местна църква, от измамата, че тяхното семейство е тяхната църква (ако това беше истина, защо Господ установи църквата, тъй като ние вече имахме семейства), до изявления като "Аз обичам Господа, но просто не харесвам Неговите хора," което Писанията отхвърлят като възможност. Съгласен съм, че църковния живот често е много труден, но той е предназначен да бъде такъв. Той също съдържа потенциала да бъде най-великият източник на благословение, който можем да си представим. Без всички учудвания, любов, вълнение, раздразнения, провали, разочарования, досада, и изпитанията и победите, които изобилстват в живота на местната църква, ние просто няма да станем зрели в Христос. Можем да израснем в някаква истина и разбиране, и дори можем да се чувстваме по-спокойни и себе-задоволени по някакъв начин, но ние няма да пораснем както трябва в Христос. Писанията правят ясно, че живия църковен живот е съществен за това.

Когато имаше само двама братя на земята те не можах да се справят. Това беше поради себичността, която беше влязла в човечеството когато нашите първи родители ядоха от неправилното дърво. Първият резултат от това, че ядоха от това дърво беше, че "те погледнаха към себе си..." това ги накара да се покрият и да се скрият. Ние правим тези три неща винаги от тогава насам, ставайки себе-центрирани, опитвайки се да си осигурим собственото покриване или праведност, и криейки се с множеството фасади, които повечето хора носят. Истинското освобождение от последствието от падението идва от това да бъдем освободени от себе-центричност, не да се опитваме да покрием себе си, но приемайки жертвата на Христос, която покрива нашия грях. Ние трябва да спрем да се опитваме да се крием и да бъдем отворени и честни с всички. Ето защо стихът, който цитирахме в Еф.4:16 започва с "говорете истината в любов."

Понеже ние често даваме такава идеалистична представа за това какво се предполага да бъде църквата, когато не успеем да отговорим на стандарта, трудно е да не се разочароваме до точката да искаме да я напуснем. Без съмнение, църквата, начина, по който Господ я е предвидил да бъде, е най-великата социална институция на земята. Обаче, нашия идеализъм трябва да бъде трансформиран в

истинско видение от Бог, а не нашите собствени желания. Има процес необходим за това, но мнозина не искат да минат през пустинята за да влязат в Обещаната Земя. Поради тази причина те, също, както първото поколение на Израел, което напусна Египет, загиват докато обикалят в кръгове, никога не вкусвайки наистина плодът на земята.

Както Павел се моли за вярващите в Кол.2:2-3:

за да се утешат сърцата им, та, свързани заедно в любов за всяко обогатяване със свършено проумяване, да познаят тайната Божия, сиреч, Христос. в Когото [са скрити] всички съкровища на премъдростта и на знанието.

Докато не сме "свързани заедно в любов," ние просто не можем да имаме "пълната увереност на знанието" или "истинското познаване на Божията тайна," Самият Христос. Той е разкрит в Своето тяло, църквата. Ето защо Той каза в Мт.23:39:

"Защото казвам ви, отсега няма вече да Ме виждате, до когато речете: Благословен, Който иде в Господното име." След Неговото разпъване, възкресение, и възнасяне, ние не можем да Го виждаме докато не Го видим в тези, които Той изпраща, Неговите хора.

Това не е лесна задача, но е необходима, ако искаме да ходим в Неговата власт и да даваме Неговия плод. Да Го виждаме в тези, които праща обикновено изисква да виждаме много неща, които не са от Него. Ето защо дори най-великият апостол Павел призна, че "неговата път беше изпитание" за галатяните, но те го приеха като че ли беше ангел от Бог (вж. Гал.4:14). Ние няма да Го видим в другите докато не спрем да търсим недостатъците и не започнем да търсим Него в Неговите хора. Това не означава, че не забелязваме проблемите и не се опитваме да ги коригираме, но ние правим това с вяра от позитивната перспектива, а не от негативната перспектива на съмнение.

Нека първо да помним, че църквата е за Господа, не за нас. Главното ни посвещение трябва да бъде да търсим мястото и хората, в което Той иска да обитава, а не това, което просто ще привлече хора. Той избра някои от най-невероятните лидери за Своята църква – те все още спореха кой беше най-великият точно преди Неговото разпъване и после почти всички се разпръснаха от Него когато Той се нуждаеше от Своите приятели най-много. Нека да видим това, първите апостоли бяха напълно неподходящи за работата. Как може някои да им се довери, много по-малко Господа? Причината, поради която Господ им се довери беше защото Неговото доверие беше в Святия Дух, а не в тях, точно както трябва да бъде и нашето.

В началото се казва, че Святия Дух се движеше над това, което беше "безформено и празно" (Бит.1:2) или както някои преводи заявяват, Той се движеше над "хаоса." Той все още изглежда, че харесва да взема това, което е хаос и да прави красиво създание от него. В процеса на узряване на всяка църква ще има времена, в които изглежда, че сме точно това, което сме, но това е една от най-големите възможности за Святия Дух да се движи! Ние трябва да гледаме на всеки проблем, дори и той да се изражда в това, което се явява като хаос, като на възможност за Святия Дух, и да се надигнем с очакване да наблюдаваме великото нещо, което Той ще извърши.

Ние обичаме да виждаме чудеса, но малцина искат да бъдат поставени в ситуацията, където ще се нуждаят от такава. Нито един от апостолите на Господа не беше квалифициран за великата задача. В тяхната слабост беше където Неговата сила беше свършена. Тяхната липса беше, която ги направи по-зависими от Святия Дух. Ние искаме свършена власт преди да ѝ се покорим, но ако отхвърлим властта, която Господ праща до нас, без значение от състоянието, в което е тя, ние отхвърляме Него. Действително, истинския изпит, който ще разграничи овцете от козите ще бъде способността да се вижда Той дори в най-малкия от Неговите хора и да се отнасяме към тях като към Негови хора. Ето защо Мойсей обясни на Израел, че ако го отхвърлят, те отхвърлят Господа. Мойсей не претендираше, че е свършен, но той беше този, когато Бог беше изпратил до тях. Така че, ако отхвърлите посланика, вие отхвърляте Този, който го е изпратил.

Ако наистина искаме да растем в Христос здраво, колкото по-труден е църковния живот, толкова е по-добре. Всеки проблем е една възможност да растем в любов, търпение, мир, и т. н. Ние не растем в любов, ако обичаме само тези, които ни обичат. За да растем в любов ние трябва да се научим да обичаме отблъскващите, и после да се научим да обичаме дори и нашите врагове. Както сме увещани в

Евр.6:11-12: "И желаем всеки от вас да показва същото усърдие за пълна увереност в надеждата до край; да не бъдете лениви, но да подражавате ония, които чрез вяра и устояване наследяват обещаните благословения."

Ще се изисква и вяра и търпение за да се наследи Обещаната Земя, която сме призовани да имаме. Не прахосвайте изпитанията си. Не прахосвайте дори и една възможност да растете в тези две жизненоважни качества, които всички, които дават плод за царството трябва да имат. Не бягайте от църковния живот, от който със сигурност се нуждаете, и така можете да растете. Това е линията снабдена за нас, в която да ходим:

- 1) всяка благодат, изобилстваща
- 2) все достатъчност, във всичко

3) изобилие за всяко добро дело

4) нашето семе умножено така че да можем да имаме дори повече за да сеем
Не се установявайте за нищо по-малко от това във вашия живот. Това е вашето призвание и вашето наследство.

Плодът на Земята, Част VII

от Рик Джойнър

1 август, 2005

Преди да изучаваме плодът на Духа и повече нашето наследство в Обещаната Земя, ние трябва първо да подготвим земята за семето така че то да може да даде плод, което правим през последните няколко седмици. Добрата почва за това семе е църквата. Църковния живот, с всички негови благословения и проблеми, трябва не само да дава плод, но плод, който е траен.

За тези от вас, които вече имате здрав църковен живот, нека да се стремим да сме превъзходни дори повече и да се издигнем до по-високо ниво във всичко, което правим. Решете, че вашата църква ще бъде като тези, които са споменати в Новият Завет, които станаха познати с тяхната любов, вяра, щедрост, мисионерите, които те изпратиха, също както и всички други подвизи, които разширяват царството. Решете, че вашата църква също така ще бъде голяма светлина поставена на хълм за да се вижда отколкото може повече хора.

Ако сте отнесени от църква или нямате здрав църковен живот, моята искрена молитва е да бъдете осъдени, предизвикани, и вдъхновени да намерите такава. Ние никога не трябва, да се отказваме от църквата, точно както Господ не се отказва от нас. Без значение от слабости и грешки в миналото, вие можете да имате славно бъдеще и напълно победоносен живот, но това е живот, който всички ние ще имаме заедно.

Построеният наново храм, този, който беше обещано, че ще има дори по-велика слава от предният, беше построен от "изгорели камъни" от предният храм. Ако не сте били изгорели, ако не сте били разочаровани (което е да се избавим от нашите илюзии), вие не сте квалифицирани за великият дом. Не позволявайте на вашите наранявания от църковен живот или на вашите разочарования от църквата да спъват вашето бъдеще, но по-скоро позволете да бъдат използвани за да се квалифицирате за една по-велика слава. Разбира се, за да стане това с нашите предишни преживявания, те трябва да бъдат променени от горчивина в слава.

Само помислете колко разочарован трябва да е Господ от нас, но Той не се отказа от нас, и ние не трябва да се отказваме от Него или от Неговата способност да прави Своите хора това, за което са били призовани да бъдат. Църквата на земята ще има най-славния край и Господ иска да бъдете част от това. Обаче, за да направим това ние трябва да даваме на другите същата благодат, която самите ние сме получили.

Ние знаем от Писанията, че ще се изисква вяра и търпение за да се наследят обещанията. Чудили ли сте се някога защо имаме това огромно "движение на вяра," но нямаме "движение на търпение?" Ще са ни нужни и вяра и търпение за да наследим Обещаната Земя. Ако искаме да растем във вяра, ние ще трябва да искаме да бъдем поставяни в ситуации, където ще ни е нужна повече вяра отколкото знаем, че имаме. Ако искаме да растем в търпение, ние ще трябва да искаме да бъдем поставяни в ситуации, които ще изискват повече търпение отколкото имаме сега. Може да се изискват повече вяра и търпение да бъдем в църквата отколкото просто да се опитваме да ходим с Бог сами, но това също е една възможност за нас да

растем. Ние трябва да вярваме за църквата да стане всичко, което пророчествата на Писанието казват, че тя ще бъде, без значение от миналите опитности. Ще издигнем ли нашите минали опитности над Словото на Бог? Не пропускайте вашият призив и съдба! Бъдете живо въввлечени в местна църква!

Ако отговорите, че просто няма добра църква наблизо, тогава просто се присъединете към лоша. Това може да бъде най-голямата възможност от всички да растете в природата на Христос. Той се присъедини към човечеството когато ние не се съгласяхме с Него. Ако не можете да намерите църква с хора, които харесвате, или с които се съгласявате, това може да бъде дори по-добро отколкото да намерите някоя, в която се чувствате удобно сега. Просто помнете, вие ще бъдете изпитани за тях точно както те могат да бъдат за вас, но тези изпитания са възможности да бъдете променени в Неговия образ.

Ако отговорите, че просто няма добра или лоша църква наблизо, тогава или пътувайте на по-далечни разстояния за събранията или се преместете. Ако ние наистина търсим първо царството, което трябва да правим, ако очакваме да получим обещанието всичко останало да ни се прибави, ние ще изберем къде ще живеем според целите на царството на първо място.

Църквата не е цялото царство на Бог, но тя е основата на Божието царство. Църковния живот е основата на живота на царството. В това време, изграждането на Неговата църква е главното нещо, което Той прави на земята, и църквата ще бъде използвана за да подготви пътя и за влизането в Неговото царство. Преместете се на място, където можете да бъдете живо въввлечени в тази велика работа на царството, а не просто където можете да получите по-добра работа. Ако търсим първо Неговото царство, ние ще се преместим в църквата, в която се предполага да бъдем и ще се доверим, че всичко останало, включително нашата работа, ще си дойде на мястото точно както Той обещава. Това ще изисква вяра, но вярата е това, в което сме призвани да ходим, и без нея ние не можем да Му угодим. Имах един приятел, който работеше усилено за да усъвършенства определени нива в своя плувен басейн. После той осъзна, че ако ги усъвършенства, веднага когато скочи в басейна той ще се провали отново. Също така, много хора искат църквата да бъде съвършена преди да скочат в нея, но ако това беше случаят, веднага когато скочат в нея ще я оплескат отново. Тези, които ще бъдат част от съвършената църква ще бъдат онези, които преминават през процеса с всички останали. Ако сега не сте перфектни, ще е по-добре да откриете някое не перфектно събрание, към което да се присъедините!

Може да има времена когато сме призвани да се оттеглим и да търсим Господа, и моя гореспоменат приятел направи това за определено време. Обаче, ако това е, което сме призвани да правим, ние няма да бъдем бягащи от негативната ситуация в църквата за да правим това. Ние сме призвани да ходим от слава в слава, от победа в победа, не от провал в провал. Ние никога не трябва да напускаме някаква ситуация без да спечелваме победа в нея. Ако сме призвани за време на уединение пред Господа, това много вероятно ще дойде когато се наслаждаваме на общението на светиите толкова много.

Научил съм се по трудния начин да не се доверявам на християнин, който няма жив църковен живот в местна църква. Във всеки случай до днес когато съм правил компромис и съм се доверявал на някой, който не е бил живо въввлечен в местна църква, е имало главен проблем под повърхността или духовна крепост в този човек. Може да има изключения за това, но аз все още не съм виждал такова. Сатана обитава в тъмнината, която е неговото владение. Неговата сила идва от това да ни държи в неговото владение. Ако сме в истински здрав църковен живот, взаимоотношенията ще станат толкова близки, че ние няма да можем да крием много добре кои сме ние наистина. Аз вярвам, че повечето от хората, които се въздържат от жив, църковен живот в местна църква крият нещо. Те самите може да не знаят това защото измамата е измамна, но има нещо в тях, което не иска да бъде изложено на светлината. Ние се нуждаем от жив, истински, църковен живот в местна църква, ако не поради друга причина то за да обитаваме в светлината, и така няма да можем да крием кои сме. Ако нямате църква, намерете си бързо. Вероятно няма нищо по-важно, което можете да направите във вашия живот в това време.

Ако горното увещание ви засяга, тогава вие сте този за когото говоря, който вероятно има зли крепости. Ако съм ви засегнал с това, има нещо, което се опитва да ви държи в тъмнина. Бъдете честни със себе си и с Бог, и се покайте. Просто

не е възможно да бъдете правилно свързани с Главата без да бъдете правилно свързани и с Неговото тяло.

Сега над нас е надвиснало времето когато никой няма да може да продължи, ако не е член на тялото на Христос. Никой служител няма да може да продължи, ако не е член от някой тим, което е истинското Новозаветно служение. Истинското християнство не е толкова религия колкото е взаимоотношение с Бог и с Неговите хора. Здравето на нашата вяра зависи от всяко едно от тези неща, което е причината защо ни се казва в 1 Йн.1:6-8:

Ако речем, че имаме общение с Него, а ходим в тъмнината, лъжем и не действуваме според истината.

Но ако ходим в светлината, както е Той в светлината, имаме общение един с друг, и кръвта на Сина Му Исус [Христос] ни очиства от всеки грях.

Ако речем, че нямаме грях, лъжем себе си, и истината не е в нас.

Мнозина претендират, че имат такова специално взаимоотношение с Господа, че могат да пренебрегват взаимоотношението с Неговите хора. Това не е възможно наистина. Ако имаме специално взаимоотношение с Бог, ние ще имаме такова и с Неговите хора, в църквата. Гръцката дума, която е преведена "общение" в този текст по-горе е койнония, която също понякога е превеждана "участие." Това е много повече от ръкостискане и потупване по гърба когато се видим един друг на църковна служба – това е живо, преплетено взаимоотношение, което прави двама или повече човека неразделни.

Ако една част от вашето тяло е отрязана, тя няма да живее много дълго без да бъде бързо и правилно привързана. Същото е истина с всеки член на тялото на Господа. Чрез това взаимоотношение койнония е, където "кръвта на Неговия Син Исус ни изчиства от всеки грях." Точно както частите на вашето тяло трябва да бъдат правилно свързани една с друга за да тече кръвта през тях, същото е истина за Неговото тяло, църквата. Понеже "живота е в кръвта" (вж. Лев.17:11), тази метафора загатва, че Неговия живот ще тече през църквата, която е правилно свързана заедно, което е също, което ни се казва в Еф.4:11-16:

И Той даде едни да бъдат апостоли, други пророци, други пък благовестители, а други пастири и учители,

за делото на служението, за назиданието на Христовото тяло, с цел да се усъвършенствуват светиите;

докле всички достигнем в единството на вярата и на познаването на Божия Син в пълнолетно мъжество, в мярката на ръста на Христовата пълнота;

за да не бъдем вече деца, блъскани и завличани от всеки вятър на учение, чрез човешките заблуди, в лукавство, по измамнителни хитрости;

но, действуващи истинно в любов, да пораснем по всичко в Него, Който е главата, Христос,

от Когото цялото тяло, сглобявано и свързано чрез доставяното от всяка става, според съразмерното действие на всяка една част, изработва растенето на тялото за своето назидание в любовта.

Първо, това увещание не е докато някои от нас достигнат, но "докато всички ние достигнем" (ст.13). Когато достигнем, очевидно е, че цялото тяло ще бъде правилно приспособено заедно с всяка част "правилно работеща," което причинява растежа и изграждането в любов. Ние трябва да разберем, че няма да стигнем до там, където сме призовани да бъдем без останалата част от тялото. Затова, без значение от вашите минали опитности в църквата, започнете да обичате църквата. Тя е Неговото тяло. Те е съставена от Неговите деца. Без значение от техните настоящи обещания, ние трябва да ги обичаме заради Него. Както се казва ясно в 1 Йн.4:19-21:

Ние любим, защото първо Той залюби нас.

Ако рече някой: "Любя Бога," а мрази брата си, той е лъжец; защото, който не люби брата си, когато е видял, не може да люби Бога, Когото не е видял.

И тая заповед имаме от Него: Който люби Бога, да люби и брата си.

Ако наистина Го обичаме, ние трябва също така да обичаме и Неговите хора. Ние сме части един от друг, та кача ако една част от вашето тяло е пострадала сурово или инфектирала, цялото тяло може да страда. Ние, също, сме съставени по същия начин в Духа. Следователно, подобава да се обичаме и да си служим един на друг дори и не поради някоя друга причина освен за това, че се нуждаем един от друг

за да извършим това. Нуждата понякога произхожда от любов, но нека нашата цел да бъде любов.

Точно както Израел преминаха в Обещаната Земя като отделни племена, но една нация, тялото на Господа също е съставено от много различни движения или деноминации, но ние сме едно тяло в Него. Всички племена им беше заповядано да се бият за техните братя докато всички влязат в своето наследство, и ние, също, трябва да правим същото.

Затова, ние трябва да се радваме когато някоя църква или движение се придвижва напред, завзема нова земя, или има някакъв пробив. Когато някой го прави, това наистина е в полза на всички нас. Точно както различните племена помагаша на другите да завземат тяхното наследство и не можеха да се върнат в наследството си докато всички не бяха се добрали до своите си, ние трябва да желаем да се присъединим към другите докато те се бият за тяхното наследство, въпреки че то не е нашето специфично. Обаче, то е наше в смисъл, че ние всички сме части един от друг.

Поради тази причина преди години аз си създадох навик да се моля за всяка църква, през която минавам, за всяко служение, което виждам по телевизията, и всеки път когато чувам за велики неща да се случват в друга църква или служение, молейки се за тях да превъзходат още повече. Ако събрание близко до нас започне да има някакви проблеми, които забелязваме, ние се опитваме да помогнем. Ние трябва да започнем да виждаме нашето наследство като свързано с цялото тяло на Христос.

Първосвещеникът имаше нагръдник, на който носеше камък за всяко племе на Израел. Това беше така за да могат всички Божии хора да бъдат носени в неговото сърце. Ако ще ходим във висшето призвание, ние, също, трябва да носим всички Божии хора в нашето сърце. Главния плод на Обещаната Земя е любов. Когато християните започнат да се обичат един друг, църквата ще стане най-славното място на земята. Тогава тя ще бъде земя, на която всички ще се чудят и ще искат да бъдат част от нея.

За да разберем Обещаната Земя на Бог, ние трябва да разберем плодът на Духа. Последните няколко седмици ние обработвахме земята за да можем да отгледаме този плод. Аз осъзнавам, че повечето от вас вече ходят в голяма част от това или вие нямаше да четете това Слово за Седмицата, но ние се стремим да сме превъзходни повече и повече.

Може да има някои нови разбирания за плода на Духа в идващите изучавания, но това не е смисълът. Понякога ние просто трябва поливаме семената, които вече са посяти в нас за да могат да растат. Дали сеем нови разбирания или просто поливаме стари, целта е да растем в плода на Духа. Тогава, с основата на праведен характер, може да ни се повери повече сила и власт докато Обещаната Земя не е само завоювана, но притежавана като наследство.

Плодът на Земята, Част VIII

от Рик Джойнър

8 август, 2005

Ние разисквахме накратко как лехата за плодът на Духа е Новозаветният църковен живот. Разбира се, друга главна леха за този плод е семейният живот. Ето защо и двете, църковният живот и семейният живот, са под такава атака в наши времена. Обаче, в тези времена е когато най-великия църковен живот и най-великите семейства ще се появят.

Както разисквахме преди, Господ Исус можеше да върже дявола и да вземе владението над света веднага след Неговото възкресение, тъй като Той го купи напълно чрез кръста. Обаче, преди да вземе владението над този свят, Той искаше да даде възможност на много други да станат синове и дъщери на Царят. Тяхната вяроност ще бъде доказана като издържат яростните атаки на света и дявола, и остават верни.

От падението, дяволът се хвали, че венеца на Господното творение, човечеството, което Той създаде специално за да има взаимоотношение и да обитава с него, когато му е даден избор, избира злото вместо правдата, дори когато живее в най-съвършените условия. Поради това дявола се хвали, че имайки право на избор, цялото творение ще избере неговите пътища вместо пътищата на Господа. Преди да дойде краят, Господ ще има народ, който ще сложи край на тази хвалба. Дори в

най-тъмните времена, в най-лошите условия, срещу всички яростни атаки, които адът и света могат хвърлят върху тях, те ще останат верни, избирайки праведността вместо злото, за да се покоряват на Бога вместо на злият. По този начин, те дори ще станат свидетели за началствата и властите, също както и за останалото творение, че Бог и Неговата истина винаги ще триумфират накрая. Затова, колкото по-голямо е изпитанието, толкова по-голямо е свидетелството. Дори ангелите ще признаят, че вярната църква, която е издържала най-големите изпитания и е останала вярна, е достойна да бъде техен съдия. Поради тази причина най-великият плод на Духа расте в най-трудните условия, което е причината защо ни се дава важното увещание в Як.1:2-4, 12:

Считайте го за голяма радост, братя мои, когато падате в разни изпитни, като знаете, че изпитанието на вашата вяра произвежда твърдост.

А твърдостта нека извърши делото си съвършено, за да бъдете съвършени и цели, без никакъв недостатък.

Блажен онзи човек, който издържа изпития; защото като бъде одобрен, ще приеме за венец живота, който Господ е обещал на ония, които Го любя.

Точно както издръжливостта на един бегач не се увеличава докато не натисне през миналите си ограничения, нашата вяра не расте докато не сме поставени в условия, които изискват повече вяра отколкото сме имали преди. Нашата любов не расте докато ние не сме поставени в ситуация, където се изисква повече любов отколкото сме имали преди. Същото е истина за нашето търпение, нашият мир, и т. н. Поради тази причина, докато стоим на пътя на живота ние можем да очакваме да минаваме през някои изпитания, които ни помагат да растем. Когато научим това, тези изпитания не са нещо, което да избягваме, но ги прегръщаме като възможности и радостта, за която Яков говори.

Както Франсис Френджипейн каза, "Ние никога не се проваляме на Божиите изпити - ние просто продължаваме да ги вземаме докато ги преминем." Аз мисля, че повечето от нас сега са готови да спрат да вземат същите изпити отново и отново, така че нека да ги преминем и да се придвижим. Тогава ние ще получим наградата, която Бог дава на всички, които преминават Неговите изпити - дори най-голямата!

Това е истина: колкото по-голямо е изпитанието, толкова е по-голяма възможността да се влезе в царството. Тази истина укрепвала светиите през първи век, както ни се казва в Деян.14:22: "укрепвайки душите на учениците, насърчавайки ги да продължават във вярата, и казвайки, 'През много скърби трябва да влезем в Божието царство.'" Само слабите, незрелите, или измамените не успяват да видят изпитанията като врати за царството и възможности за растеж в плодът на Духа, което е да се расте в Христос.

Тези, които искат да живеят живот на измъкване, където могат да избегнат всички изпитания, са тези, които няма да успеят да узреят. Тъжното нещо е, че те ще имат изпитания въпреки това поради неуспеха да се изправят пред тях, и бивайки все повече проваляни чрез тях вместо да бъдат укрепявани. Тези вървят от провал към провал, обикновено израствайки в самосъжаление вместо в природата на Господа. Веднъж когато се научим, че побеждаването на изпитание ни укрепява в Господа и колко по-сладка е победата, научавайки се да вървим от победа в победа и никога да не напускаме ситуация в провал, ние започваме да виждаме големите изпитания като възможности да вкусим дори по-сладки победи, водейки ни по-дълбоко в царството.

Бог не изкушава хората със зло, но ни се казва в Писанията, че Господ изпитва праведните. Има разлика между изпитание и изкушение, въпреки че изкушението може да бъде изпитание. Господ изпита Адам и Ева като постави Дървото за Познаването на Добро и Зло в Градината. Това не беше направено за да ги накара да съгрешат. Не можеше да има истинско покорство, ако нямаше свобода за непокорство Също така, не може да има истинско поклонение, ако няма свобода да не се покланяме. Тази е причината, че трябва да има свобода за да има истинско поклонение. Тази свобода изисква ние да изберем.

Ние трябва да изберем да вярваме. Ние трябва да изберем да обичаме. Ние трябва да изберем да бъдем търпеливи. Ние трябва да изберем плодът на правилното дърво. Адам и Ева можеха да се оплачат, че ако Господ не искаше да ядат от Дървото за Познаването на Добро и Зло, защо го постави точно в средата на Градината, и защо го направи толкова привлекателно? Защото това нямаше да бъде изпит, ако то не

беше привлекателно. И както това дърво, повечето от нашите изпити са поставени точно в средата на нашия живот, където е много трудно да не ги срещнем. Ние можем да направим същите оплаквания: "Господи, защо просто не вържеш Сатана сега така че той да не може да ни изкушава? Защо просто не премахнеш изпитанията?" Тогава това няма да бъде изпит на нашата вяра, любов, и посвещение, и ние няма да растем. Ние трябва да разберем, че колкото по-трудно е изпитанието, толкова повече Господ мисли за нас, а не по-малко. Всъщност, трябва да сме повече обезпокоени, ако не минаваме през изпитания или ако не сме дисциплинирани от Господа. Това ни се казва в едно от най-важните увещания в Писанието, което аз цитирам по-долу и ви насърчавам да го прочетете внимателно. Писаното Слово на Бог е семето, торта, и водата необходими за нас за да даваме плодът на Духа:

Следователно и ние, като сме обиколени от такъв голям облак свидетели, нека отхвърлим всяка тегота и греха, който лесно ни сплита, и с търпение нека тичаме на предлежащото пред нас поприще, като гледаме на Исус начинателя и усъвършителя на вярата ни, Който, заради предстоящата Нему радост, издържа кръст, като презря срама и седна отдясно на Божия престол.

Защото размислете за Този, Който издържа от грешните такова противоречие против Себе Си, та да ви не дотяга и да не ставате малодушни,

Не сте се още съпротивили до кръв в борбата си против греха.

И сте забравили увещанието, което ви съветва като синове: "Сине мой, не презирай наказанието на Господа, нито да отслабваш, когато те изобличава Той; Защото Господ наказва този, когото люби, и бие всеки син, когото приема", Ако търпите наказание, Бог се обхожда с вас като със синове; защото кой е тоя син, когото баща му не наказва?

Но ако сте без наказание, на което всички са били определени да участвуват, тогава сте незаконно родени, а не синове.

Освен това, имали сме бащи по плът, които са ни наказвали, и сме ги почитали; не щем ли повече да се покоряваме на Отца на духовете ни и да живеем?

Защото те за малко време са ни наказвали, според както им е било угодно, а Той - за наша полза, за да съучаствуваме в Неговата святост.

Никое наказание не се вижда на времето да е за радост, а е тежко; но после принася правда като мирен плод за тия, които са се обучавали чрез него.

Затова "укрепете немощните ръце и отслабналите колена",

и направете за нозете си прави пътища, за да не се изкълчи куцото, но напротив, да изцелее (Евр.12:1-13).

Ако ще даваме плод, ние не можем да прахосваме нашите изпитания, но трябва да бъдем решени да вярваме на Бог и да се доверим на сигурния факт, че Той:

"...винаги ни води в Своя триумф в Христос, и изявява чрез нас благоуханието на познаването на Него на всяко място" (2 Кор.2:14). Ние също сме насърчени от Неговото сигурно Слово, че: "...знаем, че всичко съдействува за добро на тия, които любят Бога, които са призвани според Неговото намерение. Защото, който предузна, тях и предопредели да бъдат съобразни с образа на Сина Му, за да бъде Той първороден между много братя, а които предопредели, тях и призова; а които призова, тях и оправда, а които оправда, тях и прослави" (Рим.8:28-30).

Това е сигурното Божие Слово, което никога няма да пропадне! Ние можем да се провалим единствено, ако спрем да живеем според Неговото Слово. Точно както първото нещо, което дявола направи за да накара Адам и Ева да се спънат беше да ги накара да се съмняват в Божието Слово, ние трябва, над всичко, да решим да държим здраво Неговото Слово, знаейки, че то е истинно.

Всички Божии изпити са отворена книга, където отговорите са лесно на разположение за нас. Обаче, само да знаем отговорите не е достатъчно - ние трябва да ги живеем. Истинския изпит дали вярваме в Господа е дали живеем според Неговото Слово. Решете днес и всеки ден, че вие няма да бягате от изпитите, но сте решени да ги разпознавате и да ги преминавате. В идните седмици ние ще влезем в малко повече детайли относно това как точно можем да веднага да разпознаваме и да разбираме тези изпити и да използваме всеки от тях за да растем в плодът на Духа.

Плодът на Земята, Част IX

от Рик Джойнър

15 август, 2005

Като продължаваме нашето изучаване за плодът на царството, ние ще започнем тази седмица с най-важния текст в Библията относно даването на плод, което е изявление на Самият Господ по този въпрос, както е записано в Йн.15:1-8:

"Аз съм истинската лоза, и Баща Ми е земеделецът.

"Всяка пръчка в Мене, която не дава плод, Той я отрязва; и всяка що дава плод, очиства я, за да дава повече плод.

"Вие сте вече чисти чрез учението, което ви говорих.

"Пребъдвайте в Мене, и Аз във вас. Както пръчката не може да даде плод от само себе си, ако не остане на лозата, така и вие не можете, ако не пребъдете в Мене.

"Аз съм лозата, вие сте пръчките; който пребъдва в Мене, и Аз в него, той дава много плод; защото, отделени от Мене, не можете да сторите нищо.

"Ако някой не пребъде в Мене, той бива изхвърлен навън като пръчка, и изсъхва; и събират ги та ги хвърлят в огъня, и те изгарят.

"Ако пребъдете в Мене и думите Ми пребъдат във вас, искайте каквото и да желаете, и ще ви бъде.

"В това се прославя Баща Ми, да принасяте много плод; и така ще бъдете Мои ученици."

От това можем да извадим няколко важни факта:

1. Ние можем да даваме плод единствено, ако пребъдваме в Господа; отделени от Него не можем да направим нищо.

2. Ако пребъдваме в Него ние ще даваме плод, така че ако не даваме плод това е доказателство, че действително не пребъдваме в Него.

3. Когато започнем да даваме плод, ние можем да очакваме да бъдем очистени, за да можем да даваме повече плод.

4. Чрез даване на "много плод" ние прославяме Татко, и доказваме, че сме Негови ученици.

5. Ако не даваме плод, ние ще бъдем отрязани.

6. Ако пребъдваме в Него, ние можем да искаме каквото и да желаем и то ще бъде направено за нас.

Да бъдеш християнин, израстващ в плодът на Духа, и носещ плод за царството, не е право на избор. Това е толкова съществено, че то доказва дали сме истински ученици или не. Ако не даваме плод, ние можем да очакваме да бъдем отрязани от Лозата. Това е толкова важно. Обаче, Той не ни е призовал за да ни отреже, но за да ни помогне да пребъдваме в Него така че да можем да живеем най-плодоносния, целенасочен живот, който някога можем да живеем на тази земя. Това е вашето призвание и това, в което можете дори сега да живеете, без значение от всякакви земни обстоятелства, включително възраст, настоящо здраве, или някакви други обстоятелства. Ако имате дори само един ден на тази земя, вие действително можете да бъде използвани да направите нещо историческо за царството, ако пребъдвате в Него днес.

Преди да отидем нататък, ние трябва да разберем, че понятието, че спасението е основано на простата вяра, че Бог съществува е оскърбление за Бог, който съществува, и не е само интелектуална глупост, но в основен конфликт с Писанията. Демоните вярват, че Той съществува. Демоните вярват в Исус, и дори в изкуплението на кръста. Действително, те почти нямат съмненията относно тези неща, които много християни имат. Вярата, която води до спасение не е вярата в съществуването на тези неща, но да поставим упованието си в тях. Божието Слово също е ясно, че тези с истинска вяра в Бог ще живеят за Него.

Тези, които наистина вярват в Него ще бъдат посветени да Го познават, знаейки какво Го удовлетворява, и какво очаква Той от нас така че да можем да вършим това, което Той казва. За истинското ученичество, няма никакви други възможности. Разгледайте следните изявления, които Самият Господ Исус направи: Тогаваш Исус каза на учениците Си: "Ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си, нека дигне кръста си, и така нека Ме последва.

"Защото, който иска да спаси живота си, ще го изгуби; а който изгуби живота си, заради Мене, ще го намери.

"Понеже какво ще се ползува човек, ако спечели целия свят, а живота си изгуби? Или какво ще даде човек в замяна на живота си?" (Мт.16:24-26)

Всеки, който е повече фокусиран на този живот и на произвеждане за този живот, вместо за вечността, очевидно не разбира истинското ученичество. Как може някой, който наистина схваща истината на евангелието да не върши всичко заради евангелието? Това не означава, че ние не можем да имаме и да не сме успешни в светските притежания. Дори в това ние трябва да правим всичко, което правим като за Господа, а не просто за себе си. Истинските ученици не живеят за себе си, но за Него. Те наистина не са свободни повече да принадлежат на себе си, те са били купени с цена, и сега принадлежат на Този, който ги е купил.

“И тъй, ако някой от вас не се отрече от всичко що има, не може да бъде Мой ученик.

“Прочее, добро нещо е солта, но ако самата сол обезсолее, с какво ще се поправи? “Тя не струва нито за земята, нито за тор; изхвърлят я вън. Който има уши да слуша, нека слуша!” (Лк.14:33-35).

Мнозина се оттеглят от този текст точно както младият богат управник направи. Това не означава непременно, че ние трябва веднага да отидем и да раздадем всичко, което притежаваме за Господа. Това, което означава е, че ние не считаме всичко, което имаме в наше притежание като наше притежание, но нещо, на което сме направени настойник.

Добрият настойник не само свободно харчи или взема решения за това, което принадлежи на неговия господар, но искрено търси волята на своя господар за тези неща. Този манталитет за тези притежания е, който ни помага да пребъдваме в Господа.

“И защо Ме зовете: Господи, Господи, и не вършите това, което казвам?

“Всеки, който дохожда при Мене, и слуша Моите думи, и ги изпълнява, ще ви покажа на кого прилича.

“Прилича на човек, който като построи къща, изкопа и задълбочи, и положи основа на канара; и когато стана наводнение, реката се устреми върху оная къща, но не можа да я поклати, защото беше здраво построена.

“А който слуша и не изпълнява, прилича на човек, който е построил къща на земята, без основа; върху която се устреми реката, и начаса рухна; и срутването на оная къща беше голямо” (Лк.6:46-49).

Да слушаме думите на Господа не е достатъчно, но мнозина от нас действително се чувстваме сигурни в състояние, в което сме все още в опасност. Ако Той е нашия Господ, Този, на който авторитет се предаваме, ние ще вършим това, което Той заповядва. Ние можем да ходим на църковни служби всеки път когато вратите са отворени, но ако не живеем според Неговите Думи, това няма да ни ползва.

Истинското ученичество е демонстрирано чрез посветено покорство на Неговите Думи, а не просто да ги слушаме. Спърдъжън веднъж се оплакал, че може да открие десет човека, които биха умрели за Библията на всеки един, който би я прочел!

Как можем да пребъдваме в Неговите Думи, ако не ги знаем? Можем ли да бъдем истински Негови ученици когато прекарваме повече време четейки спортните страници във вестниците, отколкото Библията или други книги, да слушаме касети, и източници, които ни помагат да разбираме Библията? С това не казвам, че не трябва да имаме интерес към тези неща, но ако този интерес към тези временни неща засенчва интереса ни към вечните неща, не са ли станали те идоли, които обичаме повече отколкото Бог и Неговите цели?

Ако Исус, който беше Самото Слово, стоеше на Писаното Слово когато беше предизвикан от дявола, колко повече ние трябва да познаваме писаното Слово и да стоим в живота си на него? Без съмнение, истинските ученици са посветени да познават писаното Слово на Бог и да му се покоряват.

“Ако пребъдвате в Моето учение, наистина сте Мои ученици;

и ще познаете истината и истината ще ви направи свободни” (Йн.8:31-32).

Писанията са ясни относно дефиницията за истинския ученик и истинската свобода. Истинската свобода идва от това да не бъдем ограничени от греха и да живеем над грижите и безпокойствата на този свят. Това не означава, че ние не сме отговорни за нещата на този свят, на които сме били направени настойници, но в същност могат да ни бъдат поверени много повече от тях поради здравата основа на вяра в Господа, която имаме. Да живеем чрез вяра в Господа, вместо в обстоятелствата на този свят, е да живеем в царство, което просто не може да бъде разклатено без значение от това какво става в този свят. Това действително е истинската свобода.

“По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако имате любов помежду си” (Йн.13:35).

Писанията са много ясни за това какво е любовта, което ще видим в някаква дълбочина в това изучаване. Без нея всички наши дела стават напразни, както ни се казва в 1 Кор.13:2-3, “И ако имам пророческа дарба, и зная всички тайни и всяко знание, и ако имам пълна вяра, тъй щото планини да премествам, а любов нямам, нищо не съм. И ако раздам всичкия си имот за прехрана на сиромасите, и ако предам тялото си на изгаряне, а любов нямам, никак не ме ползува.” Така че любовта е нещо, на което ние определено искаме да дадем най-голям приоритет за да я преследваме. Помислете за това. Какъв процент от нашия живот посвещаваме за да растем в любов?

“Чрез това се прославя Моят Баща, да давате много плод, и така вие се доказвате като Мои ученици” (Йн.15:8).

Както вече говорихме в началото на това изучаване, един от начините, по който доказваме, че сме истински ученици е не просто да даваме някакъв плод, но “много плод.” Не трябва ли това да бъде приоритет в нашия живот? Можем ли да погледнем назад в нашия живот и да видим “много плод?” Виждаме ли потенциала за това в бъдещето? Има много практични начини, по които можем да бъдем сигурни, че това е така, което е и целта на това изучаване. Ние искаме да отделим времето да ги разгледаме с посвещението да ги вършим. Какво вършим, което взема нашето време, внимание, и средства, което е по-важно от това?

Начина, по който ще правим това не е просто да се фокусираме на самия плод, но на Този в Когото трябва да пребъдваме, за да даваме плод. Отделени от Него ние не можем да направим нищо, но в Него можем да направим всичко. Това е контраста между нашите избори. Ако пребъдваме в Него, както Той обещава, ние можем да искаме каквото и да желаем и то ще бъде извършено за нас. Разбира се, ако пребъдваме в Него, ние ще искаме само това, което е Неговата воля. Въпреки това, нашия избор е между това да не вършим нищо или всичко, което желаем за да носим слава за Неговото име.

Това означава, че всеки християнин може да бъде използван за да върши дори най-великите подвизи. Няма ограничения за никой, който пребъдва в Него. Един нов вярващ, който се учи по-добре да пребъдва в Господа може да извърши далеч повече за царството отколкото най-осведоменият професор от семинарията, от привидно най-успешния пастор, от най-популярния учител, или от един автор, който пише много книги. Целта не е просто да вършим дела, но да вършим Неговото дело, с Него.

Не казвам това с цел да злословя по адрес на благородните намерения да поучаваме, да бъдем пастор, или да пишем, ако това е, което сме призовани да правим, но просто да се научим да пребъдваме в Него е по-важно. За това не трябва да ходите в семинария, не трябва да ходите в колеж. Далеч по-важно е да имате посвещение да познавате Господа и да вършите Неговата воля. Вие дори може да не сте способни да водите домашна група, но ако се научите да пребъдвате в Господа вие можете да бъдете човек, който да спаси цял град или дори цяла нация. Вие можете да бъдете човек, който да възпламени най-великото съживление в историята, или който ходи по вода, възкресява мъртви, или премества планини чрез своята вяра. Няма ограничения за никой, който пребъдва в Господа.

Без съмнение, най-големия успех, който можем да имаме в този живот ще зависи от това колко добре пребъдваме в Господа. Никой друг фактор в нашия живот, включително нашето образование, къде сме родени, кого познаваме, или материалното богатство, което имаме, няма да е от значение за да имаме влияние върху истинския успех на нашия живот както този единствен фактор.

Нищо в човешката история някога не се е равнявало толкова на истинския успех колкото Самият Господ направи за всички, които отговарят на призива да бъдат Негови ученици. Всеки християнин на земята, без значение от всички други обстоятелства, може да бъде най-великият шампион на вярата в последните дни. Всеки християнин има възможността да стане най-добрия приятел на Господа на земята. Какво по-добро бихме могли да направим с нашия живот?

Плодът на Земята, Част X

от Рик Джойнър
22 август, 2005

Плодът на Духа е описан в Гал.5:22-23:

А плодът на Духа е любов, радост, мир, търпение, благодет, любезност, вярност, кротост, себе-контрол...

Това са характеристиките, които всеки християнин трябва да извява в своя живот, ако той или тя е истински ученик. Това не означава, че един ученик ще е свършен през цялото време, но истинското християнско ученичество, което е живот посветен да следва Христос, да учи Неговите пътища, и да бъде променен в Неговия образ, ще расте в тези неща за да има природата на Христос.

Метафората за тези характеристики е наречена "плод" с цел. Това не са неща, които можем да разберем и после да притежаваме, но те трябва да растат и да се култивират. Култивирането изисква подготовка на почвата, засяване, поливане, оплевяване, предпазване от паразити, почистване и подкастриране, после прибиране на реколтата на определеното време. Това е посвещението необходимо за да се расте в плодът на Духа.

Ако не направим нищо за едно поле, ние не можем да очакваме нищо повече от просто случаен плод да порасне в най-добрия случай, но по-вероятно няма да имаме нищо освен плевели и безполезни шубраци. За да порасне плод, има много посяване и грижлива работа. Същото е истина с плодът на Духа. В Пс.37:3-6 ни се казва: Уповавай на ГОСПОДА и върши добро; населявай земята и култивирай вярност.

Весели се, тъй също, в Господа; и Той ще ти даде желанията на сърцето ти. Предай на Господа пътя си; и уповавай на Него, и Той ще извърши очакването ти; И ще направи да се яви правдата ти като светлината, и съдът ти като пладнe. Лило Келер, една приятелка от Швейцария, веднъж сподели едно интересно наблюдение на една от нашите кръгли маси. Тя отбеляза как циганите идват от най-чудесните, интересни, и надарени хора, но няма нито един случай в историята когато един циганин да дава значителен дял в изкуството, науката, или културата. Причината за това е, че те никога не са се установили на едно място така че да пуснат достатъчно дълбоки корени за да дават значителен плод. Същото е истина за много християни. Те могат да бъдат извънредно надарени, но те бездействат толкова много, че техните корени никога не могат да отидат достатъчно на дълбоко за да могат да дадат значителен плод.

Ето защо посветения църковен живот и посвещението на семейството са толкова решаващи за даването на плод. Ако не отделим времето наистина да обработим полето и да го култивираме, ние няма да пожнем нищо повече от случаен див плод. Ние можем от време на време да показваме любов, мир, търпение, и т. н., но това ще бъде повече случайно, а не това, което сме. Господ иска да промени нашата основна природа така че да имаме любов, радост, мир, търпение, и т. н., и само рядко да бъдем нещо друго освен тези неща. Това може да дойде само от култивирането на плода, предавайки себе си да работим за всеки един, да сеем семена, да ги поливаме, и да пазим градината от плевели, и т. н.

Някои могат да възразят, че това е "плодът на Духа," а не резултата от човешко усилие, но всичко, което Духът извършва относно човека, Той го прави чрез човек. Във всичко има съдействие. Веднъж чух една интересна история, която илюстрира това.

Един фермер поканил своя пастор да дойде в неделя на обяд, и докато обяда се приготвял, двамата седяли гледайки полетата на фермера. Фермерът отбелязал с очевидна гордост, "Само погледни това жито, което отгледах." Пасторът бързо го коригирал, казвайки, "Ти не си отгледал това жито. Бог го е направил." Фермерът погледнал странно пасторът, преди да отговори, "Да. Но аз помогнах. Нека да ти покажа полето, което оставих на Бог да отгледа всичко Сам!"

Когато Бог създаде човека, Той го постави в градината за да я обработва. Това означава, че градината не беше завършена без човешката намеса. Разбира се Господ може да прави всичко без нас, но Той е избрал да не го прави. Той иска партньорство във всичко, от обработването на първоначалната Едемска градина, до обработването и пазенето на градината, която е в нашето сърце. Той ще ни води, ще ни съветва, и ще работи с нас, но качеството и размера на това, което е пораснало доста зависи от нашата вярност и посвещение. Ние имаме отговорности. Ние ще вземем решения, които ще определят до голяма степен какво ставаме и плодът, който даваме.

Това, на което даваме времето си и вниманието си е това, което е наистина важно за нас. Тези, чиито сърца са наистина заковани на вечността ще предадат себе си на това, което е вечно. Ето защо Господ каза, че иска да даваме плод, който е траен. Апостол Павел също писа за градене, което ще остане след огъня, който е изпитал работата в 1 Кор.3. Както четем в Еф.1:10, че крайното заключение на всичко е "събирането на всичко в Христос, нещата на небето и нещата на земята, в Него." Това, което ще трае най-дълго от всичко друго на небето или на земята е това, което е на Христос. Затова, ако сме мъдри, ние ще бъдем много по-посветени на това да растем в Неговата природа, и да вършим Неговите дела, отколкото на всичко друго в нашия живот.

Както разискахме преди много седмици, имаше четири причини защо беше създаден човека, които бяха:

- 1) Да има приятелство с Бог
- 2) да обработва Градината
- 3) Да бъде плодороден и да се размножава
- 4) Да управлява земята

Това са все още четирите главни цели защо всеки един от нас е тук. Да бъдем задоволени, което е да изпълним нашата цел, означава, че ние трябва да станем това, което сме били създадени да бъдем, и да вършим това, което сме създадени да вършим, което означава, че ние ще извършим тези главни цели за човека. Ако хората не изразват в това, те ще бъдат разочаровани и в дисонанс до тази степен.

На всеки от нас е дадена духовна градина точно както на първите мъж и жена. Всеки от нас трябва да открие своята градина - мястото, което ни е било дадено да обработваме, да даваме плод, и над което да вземем власт. Обаче, за да работи това, ние трябва да ходим с Бог в нашата градина. Господ е замислил това да бъде съвместно предприятие с Него.

Градината, която всеки от нас има е собственото ни сърце. Както сме увещани в Пр.4:23: "Повече от всичко друго що пазиш, пази сърцето си, защото от него са изворите на живота."

Ние трябва да наблюдаваме семената, които позволяваме да бъдат сяти в нашето сърце. Трябва да бъдем сигурни, че доброто семе е поливано, и че плевелите, грижите и безпокойствата на този свят са изкоренени. Ние трябва да наблюдаваме тези семена докато растението узрее и има плод.

Също така всички ние имаме градина от собствените ни семейства. Ние трябва да вършим същото нещо тук. Ако не култивираме праведност и плодът на Духа в нашите семейства, не трябва да бъдем изненадани когато делата на плътта започнат да се изявяват вместо плодът, за който се надяваме.

Също трябва да гледаме на мястото, където се покланяме, работим, пазаруваме, и живеем като наши градини, които Господ ни е дал за да отглеждаме плод. Ние трябва да сеем семена, да ги поливаме, и да вземаме духовна власт над всички тези места докато имаме плод. Трябва да запомним, че ние сме тука за да даваме плод, и ако пребъдваме на Лозата ще даваме, където и да сме посадени. Отглеждането означава работа, а това означава отговорност. Ако обработваме тези градини, където сме, ние няма да бъдем толкова склонни да спрем работата си и да ги оставим заради по-добра възможност за работа. Много християни не са в географската Божия воля за тях защото те са избрали къде да живеят според възможност за работа вместо чрез търсене първо на царството. Ако първо търсим царството, Той обещава, че всичко друго, което ще включва работата, от която се нуждаем, ще ни бъде прибавено.

Няма да имаме истински мир или истинско задоволяване в нищо, което вършим на тази земя, ако това не е резултата от търсенето ни първо на Неговото царство. Ако не правим това ние няма да пребъдваме на Лозата, и следователно няма да даваме плода, който наистина ще е от значение когато всички неща се пресмятат в онзи велик съден ден.

Тези, които наистина обичат Господа над всичко винаги ще търсят първо Неговото царство и Неговите цели. Тези, които не служат на идоли, на които са позволили да засенчат Него в тяхното посвещение. Бягайте от идолопоклонство като търсите Господа и Неговото царство. Както Питър Лорд веднъж казал, "Главното нещо е да държиш главното нещо като главно нещо."

Плодът на Земята, Част XI

от Рик Джойнър
29 август, 2005

Тъй като започнахме нашето изучаване за отделните характеристики на плодът на Духа описан в Гал.5:22-23, трябва да си припомним, че те са точно това – отделни характеристики на "плодът на Духа," единствено число, не плодове, множествено число. Ако имаме един плод, ние ще имаме всички тези неща. Ако загубим един плод, ние ще загубим всички тези неща. Те са неразделни.

Не става въпрос да ставаме прекомерно технически. Важно е да разбираме единството на разнообразието, което е природата на Духа. Ако имаме Духа, ние трябва да имаме всички Негови характеристики или "плодът на Духа" заедно в нашия живот. Въпреки това, ние ще изучаваме тези характеристики поотделно, докато също така се стремим да разберем как те са взаимосвързани и изградени една върху друга.

Когато погледнем първата описана характеристика, "любов," разбираемо е, че има почти неизброим брой книги написани по предмета. Със сигурност, ние ще изучаваме Божията любов цяла вечност, и дори това няма да бъде достатъчно дълго! Въпреки че можем да направим много повърхностно изучаване на този велик предмет в този формат, ние трябва да започнем с Божията неизмерима любов защото тук е, където всяка истинска любов започва.

Крайната демонстрация на Божията любов е кръста. Отново, цялото творение се чуди на кръста, и ние, също, ще се чудим вечно за него. Както виждаме в книгата Откровение, поради Неговата демонстрация на любов на кръста, изглежда, че основното име на Божият Син винаги ще бъде "Агнето." Кой може наистина да погледне кръста и да не бъде залят от любовта на Бог? Това че Бог даде Собствения Си Син и това че Синът остави цялата Си слава в небето за да стане човек, издържайки всичко, което претърпя заради нашето изкупление и спасение, винаги ще бъде най-великата демонстрация на Божията любов и характер. Поради това, което Той направи, кой може наистина да Го види и да не Го обича? Ето защо великия апостол Павел, след много години на най-великото мисионерско служение за всички времена, осъзна, че тайната на успеха беше просто проповядване на кръста. Никога няма да има нещо, което да описва Бог повече от кръста защото посланието е любов. Няма нищо толкова непреодолимо, толкова поразително в своята широчина и дълбочина, или толкова отвъд всичко, което простия човек някога може да измисли.

Дори Наполеон, когато прочел Евангелието на Йоан, отбелязал, че ако Исус не бил Божият Син, тогава този, който е написал Евангелието е бил защото той познавал хората, и никой човек не може някога да дойде с такава история като тази! Ако изобщо, историята на Евангелието не е за вярване понеже е толкова по-висша от всичко, което човек може да схване, и ние можем да видим това само "през тъмно стъкло" в този живот. Обаче, да видим и да повярваме е най-висшата цел, която можем да достигнем в този живот.

Чрез разбирането на тази любов на Бог разкрита чрез кръста може да има толкова дълбоко въздействие върху всеки живот, карайки някой да започне да живее наново, бивайки новороден. Живота в светлината на кръста е радикално различен от всеки друг живот, който можем да водим на тази земя. Поради него, всичко се променя. Когато наистина видим кръста и жертвата, която Той направи за нас, ние не можем да направим нищо освен да Го обичаме и да преследваме подобен живот на жертва, желяйки да вършим всичко за Него и за евангелието, което свидетелства за тази велика любов.

За да започнем истински да виждаме кръста, най-самопожертвователното дело от страна на най-великото Същество, Самият Създател, не можем да направим нищо освен да започнем да разнищваме себичността на падналата човешка природа.

Колкото по-ясно виждаме кръста и Божията любов, толкова по-пожертвователни ще бъдем в собствения си живот. Истинския християнски живот е живот на жертва, живот на кръста. Това е, което Самият Господ направи ясно в Мт.16:24-25: Тогава Исус каза на учениците Си, "Ако иска някой да дойде след Мен, нека се отрече от себе си, и да вземе кръста си, и да Ме следва.

"Защото който иска да спаси живота си ще го изгуби, а който изгуби живота си заради Мен ще го намери."

Истинска любов е противоположна на себичността. Тя се фокусира на интересите на другите повече отколкото на себе си. Истинската любов се фокусира първо и преди всичко на интересите на Бог. Само живеейки за и в любовта на Бог можем да правим това, което наистина е в най-добър интерес за някой друг, включително за себе си.

Да обичаме Бог е първата и най-важна заповед, която ние трябва да се стремим винаги да държим първа. Ако обичаме някой или нещо повече от Бог, тогава ние сме направили това нещо идол. Ако не обичаме Господа повече отколкото обичаме всеки друг, ние няма да обичаме другите по начина, по който трябва. Запомнете:

"главното нещо е да държим главното нещо като главно нещо," а да обичаме Бог е главното нещо, за което сме били създадени. Това е най-главното ни постижение, а любовта към Бог е нашето най-ценно притежание.

"Ние обичаме, защото Той първи ни възлюби" (Йн.4:19). Как можем да Го видим и да не Го обичаме? Действително няма по-привлекателно същество във вселената от Бог. Колкото повече Го опознаваме, толкова повече ще Го обичаме. Както ни се казва в 1 Йн.4:16:

"И ние сме познали и сме повярвали любовта, която Бог има към нас. Бог е любов, и този, който пребъдва в любовта пребъдва в Бога, и Бог пребъдва в него."

Ако наистина познаваме Бог по-добре, ние ще Го обичаме повече. Ние ще Го обичаме повече, и ще обичаме и другите повече, както също ни е гарантирано в 1 Йн.4:20-21:

"Ако някой казва, 'Обичам Бога,' а мрази брат си, той е лъжец; защото този, който не обича брат си, когото е видял, не може да обича Бога, когото не е видял.

И тази заповед имаме от Него, че този, който обича Бога трябва да обича и брат си."

Има различни видове любов и различни степени на любов. Без съмнение обаче, любовта трябва да бъде главен стремеж на всеки християнин, точно както ни се казва в главата, която мнозина смятат за най-великата в Библията, 1 Кор.13, великата проповед на Павел описваща точно какво е любовта. Не е възможно да се направи това отделно от великия апостол, и няма да бъде уместно да се направи някакво изучаване на любовта без да се разгледа това. Затова, аз я цитирам по-долу за ваше удобство. Следващата седмица ние ще разгледаме стих по стих тази велика проповед.

Ако говоря с човешки и ангелски езици, а любов нямам, аз съм станал мед що звънти, или кимвал що дрънка.

И ако имам пророческа дарба, и зная всички тайни и всяко знание, и ако имам пълна вяра, тъй щото планини да премествам, а любов нямам, нищо не съм.

И ако раздам всичкия си имот за прехрана на сиромасите, и ако предам тялото си на изгаряне, а любов нямам, никак не ме ползува.

Любовта дълго търпи и е милостива; любовта не завижда; любовта не се превъзнася, не се гордее, не безобразничи, не търси своето, не се раздражнява, не държи сметка за зло, не се радва на неправдата, а се радва заедно с истината, всичко премълчава, на всичко хваща вяра, на всичко се надява, всичко търпи.

Любовта никога не отпада; другите дарби, обаче, пророчества ли са, ще се прекратят; езици ли са, ще престанат; знание ли е, ще се прекрати.

Защото отчасти знаем и отчасти пророкуваме; но когато дойде съвършеното, това, което е частично, ще се прекрати.

Когато бях дете, като дете говорех, като дете чувствавах, като дете разсъждавах; откак станах мъж, напуснал съм детинското.

Защото сега виждаме нещата неясно, като в огледало, а тогава ще ги видим лице с лице; сега познавам отчасти, а тогава ще познавам напълно, както и съм бил напълно познат.

Плодът на Земята, Част XII

от Рик Джойнър

5 септември, 2005

РАДОСТ

Посред толкова много страдание, на което сме свидетели от бедствието Катрина, това изучаване може да изглежда не на място. Обаче, аз мисля, че времето е много

подходящо. Това е радостта на Господа, която е нашата сила във всяка ситуация, и ние можем и трябва да се радваме в Него във всяка ситуация.

Нека също да вземем под внимание, че такъв вид страдание се случва всеки ден в нашия свят, въпреки че повечето от него не е на място където медията може да се фокусира. Затова те не отдават внимание нито пък дават помощ както на жертвите от Катрина. Това не означава, че вниманието на бедствието от Катрина не е оправдано, оправдано е, но отговора не е в това да оставяме сърцата ни и умовете ни да бъдат контролирани от земните състояния, но от състоянията в небето така че да можем да донесем небесните отговори във всяка ситуация на земята.

Миналата седмица ние изучавахме любовта. Следващата характеристика на плодът на Духа описан в Гал.5:22 е "радост." Понеже това е характеристика на Святия Дух, тя трябва да бъде характеристика на всички, които имат Духът. Това не означава, че християните понякога не могат да чувстват скръб, печал, или дори гняв, но ние трябва на първо място да бъдем радостни, а тези неща да бъдат изключения в изключителни ситуации. Ако има повече скръб или гняв и т. н., в нашия живот отколкото радост, тогава ние не пребъдваме в Святия Дух както трябва да бъде. Сега нека да приложим това за някои много реални и настоящи ситуации такива като бедствието от урагана Катрина, неотдавнашното цунами, и други ужасни проблеми, които идват върху света почти постоянно. Как можем да бъдем радостни сред всички тези трагедии?

Първо, радостта на Святия Дух идва с благодатта и достойнството на Святия Дух, който никога не може да бъде безчувствен към страданието на някой. Всъщност, ни се казва, че ако една част от тялото страда, ние трябва да страдаме с нея (вж. 1 Кор.12:26). Също ни се казва на много места, че Самият Господ споделя нашите страдания. Ако Той ги споделя, и Той е всесилен, защо просто не направи нещо за тях? Ако Той го направи, цялото преживяване на този свят, и на този живот, няма да има никакво значение.

Както ни се казва в Пс.115:16, "Небесата са небеса на Господа, а земята Той даде на човешките синове." Господ даде власт над земята на хората, което е причината защо Той няма да се намеси докато не Го помолим, и обикновено няма да го направи докато имаме толкова лошо скалпени неща, че те са далеч извън нашия контрол. Той въпреки това е благодатен и достатъчно милостив за да се намесва много често. Всички неприятности в края на този век ще бъдат резултата от решението на човечеството да живее без Бог. Когато ние толкова оплескаме този свят, че целия живот на планетата е в опасност, Той ще се намеси. Въпреки това, ние трябва да разберем, че големите проблеми, които срещаме не са Негова грешка, но наша. Нашето спасение започва със смирението да приемем това, което се нарича покаяние.

Християните, които са построили своите къщи на Канарата, което е и да слушаш и да се покоряваш на думите на Господа, имат царство, което не може да бъде разклатено. Има радост, която трябва да имаме защото познаваме Царят и ние знаем, че Той има власт над всичко. Той също ще направи всичко да работи за доброто на Неговите хора, така че въпреки, че ние сме временно наранявани, ние имаме една дори по-дълбока радост, която прави нашето страдание далеч по-поносимо. Въпреки че ние, също, страдаме понякога, ние имаме надежда, която знаем, че никога няма да ни разочарова.

Отново, ние също трябва да държим това в ума си, че плодът на Духа е наречен плод защото, като плод, той се обработва и расте. Как можем да направим радостта да расте в нашия живот? Първо, ние сеем семена, поливаме ги, плевим ги, и ги пазим докато плода се появи и узрее. Ако имаме проблем с депресия, ние трябва да се фокусираме повече на нещата, които ни носят радостта на Господа.

Ако имате проблем с депресия, не четете трагични истории нито гледайте трагични програми през цялото време. Колкото и завладяващи да са новините, не се фокусирайте прекомерно на тях. Нашата новинарска медия едва ли знае как да изложи нещо по позитивен начин, и тези, които получават повече от своята информация от новинарската медия естествено ще бъдат депресирани и постоянен обект на страх и панически атаки. Не се фокусирайте на своите лични трагедии толкова много, но решете, че вие ще благодарите на Господа за всичко, което Той е допуснал във вашия живот, защото то със сигурност ще донесе добро. Гледайте и четете много комедии вместо трагедии. Смеха е един от чудесните дарове, които

Бог ни е дал, и ние трябва често да се смеем. Както ни се казва в Пр.17:22, "Веселото сърце е добро лекарство." Има изцеление в радостта! Втор.28:47-48 е много поучително относно силата на радостта и последствията от това, ако я нямаме: "Защото не си служил на Господа твоя Бог с радостно и весело сърце, за изобилието на всичко; затова ще служиш на своите врагове..." Или може да се каже, че ако не служим на Господа с радост, ние ще завършим отивайки в робство. Ето защо "святия смях" действително довежда много хора до това да бъдат изцелени и освободени от ярема на робството.

В 1 Лет.12, ние четем колко много радост имаше в Израел когато Давид беше направен цар. Също така, цялото небе се радва когато само един човек се подчинява на Господството на Исус. Най-великата радост ще бъде когато Царят идва за да установи Своята власт над земята. Ние можем да започнем да имаме и да разпространяваме тази радост като подчиняваме живота си на Неговата воля. Има причина защо Господ заповяда много повече празнуване отколкото постене. Ако хората са радостни, това се отразява на лидерството на тези във власт. Затова, радостта на хората на Господа трябва да бъде дълбока и заразителна. Най-голямата радост от всички е, че всичко, дори най-лошите проблеми и трагедии на тази земя са временни. Царят ще се върне за да установи Своето царство, и когато Той го направи Той обещава, че повече няма да има скърбене, плачене, болка, или смърт. Как можем да не бъдем постоянно в страхопочитание и възхищение от нашия Бог? Как можем да не бъдем далеч по-дълбоко радостни отколкото скърбящи, освен ако не сме позволили на грижите на този настоящ свят да задушат нашето познаване и виждане за вечността?

Плодът на Земята, Част XIII
от Рик Джойнър
12 септември, 2005

МИР

"Блажени са миротворците, защото те ще бъдат наречени Божии синове" (Мт.5:9). От времето когато имаше само двама братя на цялата планета на тях им беше трудно да живеят заедно. Единия от тях в основата си каза, "Този свят не е достатъчно голям и за двамата ни!" И все още има конфликт между хората. Една от основните причини защо Господ дойде беше за да донесе мир на земята, което е една от главните причини Неговите хора да са тук, както четем в Лк.1:68-79, едно от най-изчерпателните изявления в Писанието за целта на Месията:

"Благословен да е Господ Израилевия Бог, защото ни посети и извърши изкупление за Своите хора,

и издигна рог на спасение за нас в дома на Своя слуга Давид, --

както е говорил чрез устата на Своите славни пророци от миналото, спасение от нашите врагове, и от ръката на всички, които ни мразят; за да покаже милост към бащите ни, и за да Си спомни святият Си завет, клетвата, с която се закле на нашия баща Авраам, да ни даде да бъдем свободни от ръката на враговете ни, за да можем да Му служим без страх, в святост и праведност пред Него през всичките ни дни.

"И ти детенце, ще бъдеш наречен пророк на Всевишният; защото ще вървиш пред лицето на Господа за да приготвиш Неговите пътища; да дадеш на Неговите хора познаването на спасението чрез прощаването на греховете им, поради нежната милост на нашия Бог, с която ще ни посети Зората от свише, за да освети тези, които живеят в тъмнина и в сянката на смъртта, за да оправи краката ни в пътя на мира."

Заклучението на всичко, което Той дойде да направи беше "да оправи краката ни в пътя на мира." Поради тази причина ние трябва да изпитаме нашето ходене за да видим дали това наистина е било нещо, в което сме израснали и дали е плодът, който оставяме зад себе си. Еф.2:17 заявява: "И Той дойде и проповядва мир на вас, който бяхте далеч, и мир на тези, които бяха близо." Също виждаме това и в първата небесна прокламация за Неговото раждане, записана в Лк.2:13-14:

И внезапно се яви с ангелът множество небесно войнство хвалещо Бога, казвайки "Слава да бъде на Бога във висините, и на земята мир между човеците, в които е Неговото благоволение."

Тъй като това е толкова основна причина защо Господ дойде на земята, това ще бъде една от главните характеристики на тези, които участват в Неговото изкупление. Той дори е наречен "Княза на Мира," и също така тези, над които Той наистина царува ще бъдат примери за този мир.

Обаче, мирът на Господа не е като мира на света. Мира на света е основан на компромис и на човешки съюзи, които никога няма да бъдат достатъчно силни за да издържат. Неговия мир е основан на Неговата власт да управлява и да доведе човечеството и останалото творение в хармония чрез Себе Си. Няма траен мир извън Него, и в края на този век това ще бъде демонстрирано за цялото творение за цялата вечност, че Той единствен е Отговорът за нашите проблеми. Мирът може да се открие единствено чрез връщане в хармония с Бог и с Неговата воля. В надигашия се конфликт и безпорядък, Неговият мир ще бъде демонстриран от Неговите хора, и това ще стои в увеличаващ се контраст на конфликтите и безпорядъка. Чрез Своята благодат и милост, посред всичко, което идва, Той ще направи мирът Си на разположение за всички, които ще дойдат при Него. Ако сме мъдри, ние ще дойдем при Него сега. Ако претендираме, че Го познаваме, но нямаме Неговия мир, тогава ние не Го познаваме както трябва. Сега е времето да открием Него и Неговият мир. Неговият мир е по-силен от всеки човешки проблем и всеки хаос.

Както говорихме, ако пребъдваме в Господа, ние също така ще изявяваме Неговия характер, който е плодът на Духа. Следователно, всеки християнин трябва да има като главно видение за своя живот да расте в плодът на Духа. Мнозина правят посвещение да растат в любов, която е наречена най-голямата от тези (вж. 1 Кор.13:13) и със сигурност това е правилното нещо. Ние също трябва да имаме като главно видение да растем в мира на Господа.

Мирът в действителност е важна част от плодът на Духа, която свързва всички други заедно. Ако изгубите своя мир, вие също бързо ще изгубите търпението си, благостта си, себе-контрола си и т. н. Ето защо повечето от атаките на дявола срещу нас са насочени към това първо да откраднат нашия мир. Ако той може да ни направи обезпокоени и раздразнени, той най-малко ще може да ни избухта далеч от волята на Бог в нашия живот.

Много християни позволяват техните грижи да диктуват курса на техния живот повече отколкото Духът на Бога. Грижите или безпокойствата не са плодът на Духа, и Господ никога няма да ни води с тези неща. Недоволството и негодуванието не са плодът на Духа, и ако позволяваме на тези неща да диктуват това, което правим, те, също, ще ни отведат далеч от волята на Бог в нашия живот. Ако ще следваме Духът, ние ще пребъдваме в плодът на Духа, който е "любов, радост, мир, търпение, кротост, любезност, вяност, благост, себе-контрол" (Гал.5:22-23). Името "Господ на войнствата," което означава "Господ на армиите," е използвано за да опише Господа десет пъти повече от другите имена използвани за Господа. Той е войнствен Бог. За да Го разберем наистина, ние трябва да разберем Неговите войнствени характеристики. Неговите хора също така са призовани да бъдат Негова армия както и Негова невеста. Обаче, не се казва, че "Господ на войнствата" е този, който ще смаже Сатана под краката ни, но "Бог на мира скоро ще смаже Сатана под краката ви" (Рим.16:20). Чрез пребъждане в мирът на Бог времето на дявола в нашия живот се отнема, "портите на ада" са затворени, и той е напълно смачкан.

Докато света расте в страх, тези, които познават Бога ще растат в мир. Ние няма да разбираме времената или курса, който трябва да поемем без да пребъдваме в Неговия мир, защото извън Неговия мир ние не пребъдваме в Неговия Дух, който единствен може да ни води в истината. Ето защо ние трябва да се научим сега да се покоряваме на великото апостолско увещание във Фил.4:4-7:

Винаги се радвайте в Господа; пак ще кажа, радвайте се!

Нека вашия кротък дух да бъде познат на всички хора. Господ е близо.

Не се безпокойте за нищо, но във всичко с молитва и молба направете прошенията си познати на Бога с благодарение.

И Божият мир, който превъзхожда всяко разбиране, ще пази сърцата ви и умовете ви в Христос Исус.

Както виждаме тука това е "Божият мир," който пази сърцата ни и умовете ни и ги държи в Христос Исус. Ние трябва да се научим бързо да разпознаваме всичко, което атакува нашия мир и се опитва да го открадне. Ние трябва да решим, че

всеки път когато дявола се опитва да открадне нашия мир, ние ще растем в мир и това ще бъде голяма възможност да направим това. Самото нещо, което ще открадне нашия мир, ако му позволим, ще укрепи мирът ни, ако му се съпротивим.

Божият мир е вкоренен в упование на Бог. Ние имаме мир защото знаем кой е Той, Царя на царете, който е над всяко началство и власт и господство. Ние се доверяваме на Неговия авторитет и знаем, че нищо не може да ни докосне освен, ако Той не му позволи, и ние Му се доверяваме като знаем, че всичко, което Той позволява е за наше добро. Както Той е обещал в Своето Слово което е сигурно в Рим.8:28:

И ние знаем, че Бог прави всичко да работи за добро за тези, които обичат Бога, за тези, които са призвани според Неговото намерение.

Поради тази причина ние можем, както увещанието по-горе ни насърчава, "Винаги се радвайте в Господа" и "не се безпокойте за нищо." Ние можем да имаме радост във всичко, дори в нашите изпитания, защото знаем, че Той прави всичко да работи за наше добро. Тези, които се доверяват няма да се безпокоят. Тези, които се доверяват ще позволят на техния кротък дух или търпение да бъде познато на всички защото те ще стоят в пълен контраст на страховете и грижите, които идват върху онези, които нямат тази вяра.

Плодът на Земята, Част XIV

от Рик Джойнър

9 септември, 2005

МИР, Част II

Ние прекарваме малко повече време на този аспект на плода на Духа защото той е толкова решителен за да пребъдваме в Духа, и ще става все по-решителен за нашите времена.

Както говорихме в детайли преди, че най-висшата цел за човека е да бъде обиталище на Бог. Ако пребъдваме в Него, Той ще пребъдва в нас. Следователно това трябва да бъде най-висшата цел на всеки от нас. Това трябва да бъде най-големия фокус, който ние имаме всеки ден. Истинския успех на нашия живот във всяко нещо ще зависи от това единствено нещо.

Тази е причината, че ние трябва да се стремим да разберем обиталищата на Бог в Писанието, защото всяко едно е откровение за характеристиките на тези, в които Той ще пребъдва. От особено значение е факта, че след като влязоха в Обещаната Земя, Божието обиталище беше Сило, което означава "мир." Единственото място, в което Той се премести беше Ерусалим, което означава "град на мир." Очевидно това е откровение за основната характеристика, която Той търси в тези, в които ще пребъдва – мир.

Всички метафори, които Господ използва в Писанието са избрани защото те са откровение за нас за Неговите пътища и цели. Не е случайност, че Господ е избрал гълъб да бъде символът на Святия Дух, който трябваше да пребъдва с Исус и с нас. Гълъбите са едни от най-чувствителните от всички птици. Те също така са много подбиращи къде ще кацнат, избиращи само тихи, мирни места. Вие никога няма да откриете гълъби да правят гнездо около места, където има много суматоха.

Свраките, които са сродни с гълъбите, не са по този начин, но те ще се установят навсякъде, или при всеки, който ще ги храни. Святия Дух не е сврака! Както Р. Т. Кендал заявява толкова добре, малцина могат да направят разлика между истинско движение на Святия Дух и "религия на сврака." Следователно, много християни ще се тълпят около всичко, и ще се приземяват на всичко, но тези, които познават Святия Дух няма да бъдат по този начин.

Заслужава си да се отбележи, че Господ каза на повече от 500 човека, които бяха видели Господа след Неговото възкресение да отидат и да чакат обещанието на Отец в Ерусалим, но в деня когато Святия Дух дойде те бяха останали само 120. За 120-те на Денят на Петдесетница се казва, че "те бяха в един акорд" (Деян.2:1 KJV), в единство, или в мир един с друг. Мирът и единството са по-важни от бройките когато се стремим да привлечем Святия Дух. Както нашия приятел Франсис Френджипейн обича да казва, "В молитва четирима в единство разбиват пълна къща." Ние често се стремим да съберем колкото можем повече хора защото мнозина получават своето насърчение от бройката. Обаче, това е повтарящо се свидетелство на историята, че най-великите движения на Святия Дух са започвали в малки групи,

които са били в единство, фокусирани на една цел. Разбира се, когато Святия Дух започва да се движи мнозина ще бъдат привлечени към това, и много такива движения живеят кратко защото е лесно да бъдем отклонени от желанията на хората вместо да държим вниманието си на това, което привлича Святия Дух.

Мирът е основно изискване за мястото, където Господ ще обитава, защото чрез Неговото обиталище Той ще донесе мир за земята. Ние виждаме това във великото обещание, което Господ дава относно Неговия възстановен дом в Аг.2:9: "Последната слава на този дом ще бъде по-велика от предишната," казва Господа на войнствата, "и на това място Аз ще дам мир..."

Виждаме това също и в Пс.122:6-9:

Молете се за мира на Ерусалим. Нека да благоденстват тези, които те обичат.

Нека мирът да бъде отвътре стените ти, и благоденствие в палатите ти.

Заради братята ми и приятелите ми, аз ще кажа сега, "Нека мирът да бъде с теб."

Заради домът на Господа нашия Бог аз ще търся доброто ти.

Бог неведнъж е наричан "Богът на Мира" в Новият Завет, и както изучавахме миналата седмица, това е "Богът на Мира," който смазва Сатана под нашите нозе.

Ако пребъдваме в мирът на Бог, това напълно ще смаже работата на дявола, където и да ходим (вж. Рим.16:20). Ето защо ни се казва в Еф.6:15, че нашите нозе трябва да бъдат обути с "евангелието на мира." Мирът на Бог е основно противопоставяне на духът на този свят, който винаги се стреми да разпространява борба и конфликт. Поради тази причина Павел написа важното увещание в Рим.14:17-19:

Защото Божието царство не е ядене и пиене, но правда мир и радост в Святия Дух. Защото този, който служи по този начин на Христос е приемлив за Бог и одобрен от хората.

Така че нека тогава да преследваме нещата, които служат за мир и за изграждане един на друг.

Мнозина са в постоянно преследване на радост, но рядко я откриват защото не вървят по пътя, който води до истинска радост – който е първо да се преследва праведност, или да се върши това, което е правилно, и после мир, които заедно носят истинска радост. Както ни се казва в този текст, това е царството на Бог или как ние влизаме в царството. Също ни се казва, че начина, по който се изграждаме един друг е като преследваме нещата, които служат за мир. Самият мир е назидателен фактор. В този свят, който е все по-забързан и разединен, мирът на Бог ще бъде все по-драматичен контраст за света, и все по-голямо съкровище за тези, които го намират.

Друг забележителен стих в Писанието за мира се намира в Евр.12:14, "Преследвайте мир с всички хора, и освещението, без което никой няма да види Господа."

Помислете за това. Казва ни се да преследваме мир с "всички хора," не само с тези, които са част от нашето обкръжение или дори нашата вяра. Това не означава, че ние ще имаме мир с всички хора, но това трябва да бъде наше главно посвещение, и трябва да бъде толкова важно да вършим това, ако очакваме да "видим Господа."

Следващия стих, 15, казва, "Внимавайте някой да не отпадне от благодатта на Бог; да не порасте никакъв корен на горчивина, който причинява безпокойство, и чрез това мнозина да се осквернят." В моите изучавания на църковната история изглежда, че множеството от фалшивите учения, или тези, които са донесли деления за църквата, предимно са били причинени от нараняване или отхвърляне, което прави нараненият или отхвърленият да си оформи собствено учение в реакция на това. Разбира се, такива обикновено могат да откриват Писания, които ще съвпадат с техните учения когато са извадени от контекст, или изопачени, но е лесно за тези, които познават истинския мир на Бог да разпознаят такава горчивина и корените на горчивината. Обикновено тези, които са привлечени към такива движения или учения са единствено тези, които са също наранени.

Истинското християнство е основано на прощение. Само когато прощаваме ще имаме мир и няма да вършим или учим нещата, които причиняват деление в църквата. Ние трябва да преследваме мир за да видим Господа защото Той е Княза на Мира. Ако Го видим, ние ще видим Неговия мир. Ако пребъдваме в Него, ние ще имаме Неговия мир.

Евр.12:14 също споменава изискваното освещение, което трябва да имаме, за да видим Господа. Това е свързано с преследването на мир, защото, както ни се казва

в 1 Сол.5:23 и във 2 Петр.3:14 това е "Богът на Мира," който ни осветява. Не е възможно да се живее истински свят живот без да се пребъдва в мирът на Господа. Легализма, който мнозина бъркат с истинската святост, е живот на борба и безпокойство някой да не отпадне някак си, докато истинската святост е основана на дълбоко доверие в работата на кръста на Исус, и любов към Него, която ни принуждава да желаем да Му угаждаме във всичко. Истинската святост е мотивирана от любов към Бог, не от страх от наказание. Истина е, че страхът от Господа е началото на мъдростта, но това не е зрялото заключение на мъдростта, което е любов.

Както ни се казва в Еф.2:14, Исус е нашият мир. Няма истински мир на тази земя освен Него, и това ще става все по-явно в идните времена. Тъй като Той седи в небесата, над всяко началство и власт и господство, Той никога не се безпокои или разклаща, дори от най-лошите неща, които се случват на земята. Ако пребъдваме в Него ние, също, ще имаме съвършен мир във всичко. Това трябва да бъде главна цел на всички християни във всички обстоятелства. Във всичко, не се фокусирайте на проблема, но на Решението, Самият Господ, и ще имаме мир. Във Фил.4:7 ни се казва, че това е "мирът на Бог," който пази сърцата ни и умовете ни в Христос Исус. Не позволявайте на нищо да краде мирът ви.

Плодът на Земята, Част XV

от Рик Джойнър

26 септември, 2005

МИР, Част III

Преди няколко години аз имах един сън, в който изкачвах една планина с хиляди други хора. Стотици бяха свързани заедно чрез спасителни въжета, които планинските катерачи използват; мнозина падаха от планината и биваха изгубвани понеже мнозина не забиваха техните подпори достатъчно дълбоко в земята. Ако някой отстъпеше, често мнозина бяха изгубени. Аз знаех в съня, че тези подпори бяха истината. Поради тази причина, във всяко изучаване, което правя, и във всички мои писания, аз се опитвам да забия подпорите на истината в земята колкото мога по-дълбоко. Това също е причината за цялото това повторение и преглед в тези изучавания.

Ако развиете тази стратегия във вашия живот, отивайки по-дълбоко и по-дълбоко в здравата, библейска истина, вие няма само да бъдете по-силни, и по невредими в Господа поради това, но то може да спаси вашия духовен живот, също както и живота на другите, с които сте свързани. Ние ще се нуждаем от това посвещение повече и повече през идните времена. Това също е причината защо паркирахме на плода на Духа за толкова дълго. Ако пребъдваме в Господа, ние ще имаме Неговата природа.

Да пребъдваме и да растем в плода на Духа ще бъде крепост за нашите души, но дори повече, това ще ни постави в позиция да бъдем използвани повече от Господа. Ние не сме тук просто за да правим това през този живот – ние сме тук за да надвием над врага и да освободим пленниците. В Йн.17:18 Господ Исус каза на Отец, „Както Ти Си Ме пратил в света, Аз също изпратих тях в света.“ Причината, поради която Той беше пратен в света беше „за да разруши делата на дявола“ (вж. 1 Йн.3:8). Главния начин, по който делата на дявола са разрушени в нашия живот е чрез пребъждане в Святия Дух. Когато сме победили злото в нашия живот, тогава можем да бъдем използвани да освобождаваме другите.

Така че нашата цел не е просто да изучаваме този плод, но да растем в него. Това изучаване е поставено в началото на нашето изучаване на пророчествата за последните времена, защото ако не пребъдваме в Духа, и не следваме Духа, ние няма да можем да разберем наистина какво означават тези пророчества, много по-малко да бъдем правилно подготвени за тях.

Божият мир не е споменат като една от великите дарби, но, както дискутирахме, той е този, който поддържа всички тях. Ако загубите своя мир, вие ще загубите търпението си, любовта си, и т. н. Също Божият мир е този, за който ни се казва, че ще смаже Сатана под краката ни (вж. Рим.16:20). Сега ние искаме да разискаме малко по-практично как става това.

Когато веднъж бях помолен да говоря на една конференция за професионални атлети аз се натъкнах на много интересно и проникателно изучаване, което мислех, че се

свързва с това колкото се може в практични термини. Авторът на тази статия беше психолог, който беше изучавал за повече от 12 години това, което атлетите наричат „зоната.“ Зоната е място на свръх изпълнение, където дори най-добрите атлети достигат ниво, което е над техните обикновени велики постижения. Когато влязат в зоната те се чувстват неспираеми, и често са такива.

Това, което атлетите наричат „зоната“ е много подобно на Духа, където сме призовани да пребъдваме, където ние извършаваме неща, които са далеч отвъд нашите възможности, и всъщност сме неспираеми докато пребъдваме в Духа. Това е, което нормалния християнски живот трябва да бъде, и това трябва да бъде основното посвещение, което имаме – да живеем в Духа.

Авторът на тази статия за зоната никога не беше способен да определи какво даваше възможност на атлетите да достигат до това място на свръх изпълнение, но той можеше да определи, какво щеше да ги изкара от него – или страх или гняв. Аз вярвам, че това са също двете главни атаки, които дявола изпраща срещу нас, за да ни попречи да живеем в Духа.

Авторът на тази статия цитира едно изучаване, което съм виждал преди, което обяснява, че дори един единствен момент на страх или ярост поглъща толкова много от енергията в тялото колкото много часове на усилена работа. Ето защо след като сте се уплашили много, или наистина сте се ядосали, вие тогава сте склонни да се чувствате изморени. Ако сте един неспокоен човек, или, гневен човек, вие поглъщате енергията на вашето тяло много по-бързо и следователно ще бъдете склонни да бъдете изморени поради това.

Творческите хора, и тези, които извършват велики неща, обикновено действат на ниво от 10% или дори малко повече от тези, които просто съществуват. Свръх изпълнителите само практикуват, изучават, и по други начини се подготвят и представят на ниво, което е само малко повече от тези, които не правят това. Ако ние сме гневен или страхлив човек, повече от 10% от нашата енергия изтича от нас, и ни пречи да извършваме това, което можем.

Този автор споменава, че ако един противников играч влезе в зоната, и вие можете или да го сплашите или да го ядосате, той ще излезе от нея. Ако вие влезете в зоната, той препоръчва да се пазите от тези две неща за да можете да стоите в това ниво на свръх изпълнение. Това е добър съвет също и за християните. Когато започнем да ходите в Духа и сме използвани от Него, дявола ще се опита или да ни накара да се безпокои за нещо, или да сме ядосани. Тези две неща изсмукват живота на истинско реализиране от много християни. Затова ние трябва да се пазим от страх, безпокойство, гняв, и непростителност.

В един от любимите ми Псалми, и едно от най-великите увещания в Писанието за това как наследяваме обещанията на Бог, Пс.37:1-9, ние четем:

Не се терзай („безпокой“) поради злодейците, не завиждай на престъпниците. Защото те ще изчезнат бързо като тревата, и ще увяхнат като зелената трева. Уповай на Господа, и върши добро; обитавай в земята и развивай вяръност. Наслаждавай се в Господа, и Той ще ти даде желанията на сърцето ти. Предай на Господа пътя си; довери Му се, и Той ще извърши това. И той ще изведе напред правдата ти като светлината, и съдът ти като пладне. Почивай си в Господа и търпеливо Го чакай; не се терзай поради този, който успява в пътя си, поради човек, който извършва злите си планове Остави гнева, и се откажи от негодуванието; не се терзай, това води само до златорство.

Защото златорците ще се отсекаат, но тези, които чакат Господа, те ще наследят земята.

Така че виждаме тука в началото на великия Псалм за наследяването на Божиите обещания, че ни се казва да не се безпокоим и да оставим гнева. Тези два врага могат да те държат настрана от твоето наследство!

Ето защо да се научим да пребъдваме в Божият мир е толкова решително. Това също е причината защо това е Божият мир, който стъпква атаките на дявола срещу нас. Ето защо, в Божието всеоръжие, нашите нозе трябва да бъдат обути с „евангелието на мира“ (вж. Еф.6:15). Божият мир е едно от най-великите ни оръжия. Използвайте го като пребъдвате в него. Не позволявайте на нищо да открадва вашият мир. Отново, ето защо в Писанието обиталищата на Бог в Обещаната Земя бяха Сило, което идва от дума, която мнозина превеждат като „мир,“ и Ерусалим, което означава „град на мир.“ Очевидно това е откровение за основна характеристика,

която Той търси в тези, в които Той ще обитава – мир. Това също е как пребъдваме в Него, като влизаме в Неговия мир. Самата земя, и правителствата по нея, преживяват повече и повече от пророкуваното тресене, което идва върху цялата земя докато всичко, което може да бъде разтресено бъде разтресено, но ние имаме царство, което не може да бъде разклатено. Това ще бъдат главните начини, по които тези, които са истинските представители на царството ще бъдат различавани в идните времена от всички останали. Ние няма нужда да се безпокоим, Божието царство е близо. Съпротивете се на страха. Съпротивете се на гнева. Не позволявайте на нищо да краде вашият мир.